

เขียนถึงดาว

ปริญญา อินทร์อุดม

ข้อมูลบรรณานุกรม

ปริญญา อินทร์อุดม. เขียนถึงดาว. อุดรธานี 2558.

ตุลาคม 2558, 180 หน้า.

เธอคือผู้ประเสริฐ

คนคนหนึ่งซึ่งอยู่ไกลไม่เห็นหน้า
อักษรพาขีดสนิทไกล
จนบางทีเหมือนผู้ที่รู้ใจ
คอยอาหารหวังใยเข้าใจกัน

เริ่มตั้งแต่ในวันฉันทัดเขียน
เมื่อแรกเรียนเขียนก่อนกลอนสั้นสั้น
ได้รับความเมตตาหน้าอัศจรรย์
ฝากกวาดชั้นอวยพรสั่งสอนมา

แม่ไม่เคยพบหน้าศรัทธาเกิด
เธอคือผู้ประเสริฐเลิศล้ำค่า
เธอคือครูผู้อุทิศวิทยา
ผู้ให้ความกรุณามานานวัน

ถามตัวเองเสมอรักเธอไหม
รักเต็มทุกห้องในหัวใจฉัน
ยามคิดถึงทุกครั้งยังผูกพัน
"รู้สึกดี" ที่ให้กันนั้นล้ำเลอ

ไม่มีหยิ่งยโสศิโรราบ
ก้มลงกราบด้วยใจไปเสมอ
แม่สัมพันธน์นั้นล่วงเลยไม่เคยเจอ
แต่ชื่อเธอยังสลักปักฤดี

ในฐานะคุณครูผู้ประสิทธิ์
ให้ลิขิตงานทกลอนอักษรศรี
เสริมให้สุภาพเพียรเขียนบทกวี
คืออาจารย์สุรีย์ พันเจริญ

คำนำ

ด้วยแสงแห่งดาราบนฟ้าผัน
ในคืนวันฟ้าจิตปิดมิดหม่น
เอื้อแสงมาช่วยส่องมองตัวตน
แท้คือคนถักถอยร้อยกลอนกานท์

ดาวกวีมีพระคุณเอื้ออนุรัก
ป้องปกปกป้องด้วยเจตวิเศษวิศาล
คนหนาวจึงพึ่งพากรุณาทาน
กวีหวานไฟรักให้พักพิง

ได้พึ่งพากรรมไต่ลมหนาว
พอรู้สึกผะผ่าวราวไฟผิง
คำกวีมีพลังเข้มขลังจริง
ยามแอบอิงอาจคลายหายหนาวพลัน

รวมคำร้อยเรื่องราวคราวอิงอุ่น
รมไบบุญแห่งดาวคล้ายหนาวสั้น
ได้นั่งพักถักร้อยถ้อยประพันธ์
เป็นกตัญญูตาบูชาดาว

สารบัญ

เธอคือผู้ประเสริฐ	iii
คำนำ	v
ดาวดวงเกา	12
คำยืนยัน	15
อุณออมอักษรา	18
เขียนถึงดาว	20
ดาวพระศุกร์	22
ดาวพระเสาร์	24
อาวรณ์ถวิล	26
ฝากคำข้ามฟ้า	28
น้ำผึ้งพระจันทร์	31
ผกาคำ	34
บทเพลงบุษบา	36
นิทศนุทาหรณ์	38
อมยิ้ม	41

ยังฝัน	43
ภาพวาด	45
หมดสิทธิ์ไวย	47
มือใหม่หัดเขียน	49
พิณรำพัน	52
พิณรำพึง	54
มื่อจรู๋	56
ลำนํ้าฝัน	60
โมกรำพึง	64
พุทธชาติ	66
เมื่อบัวบาน	68
ถวิลดาว	70
เกอื่กัคอย	73
แด่พระคุณครู	76
มาตรวัดใจ	80
วิมานเทวี	82

น้ำถ้อยร้อยใจ	85
ตอกคน-ตอกกลอน	87
พินจุดไฟ	90
แกงอนซอนกวยเตี้ยว	92
แม่ธรณีของพี่อังคสุ ^{๑๘๘}	95
อาบน้ำ	98
ปลอบผู้ให้	100
ดวงไฟในคลื่นผัน	102
บานชื่น	104
สร้างรัก	107
หน้าหน้าไฟ	110
ธงนำริ้ว	113
สลักฉันท	115
เปะปะประพันธ์	118
อิทิสั่งฉันท ^{๒๐}	120
เมฆรำพึง	122

บ้านทุ่งบนคองอ่าว	124
ละเพื่อประโยชน์	127
ยิ้มทั้งน้ำตา	129
ยิ้มที่ตอบมา	131
มือที่วาดดาว	135
จูบจิบกระฉิบฝัน	139
กระชิบรัก	143
พินล้าเพลิน	146
ลางพิชศร	149
มหัศจรรย์แห่งอนาถา	151
ไม่ร้างไม่ลา	154
ไปป์เซ็คสเปียร์	157
ขวัญผวา	163
อืบคหวางแห่งรัก	166

อาวรณ์ถวิล 2	169
สมบัติกวีดี	173
กำลังใจ	175
มิตรภาพ	176

ดาวดวงเก่า

จันทราดาราผ่องเต็มท้องฟ้า
จรัสจ้าพรุ้งพรายประกายแสง
ดาวดวงน้อยลอยระโห่ยราโรยแรง
หลบเข้าแฝงเมฆาหนีหน้าคน

ด้วยมิอาจซาเย็นเป็นใจหิน
น้ำตารินลงมาพร้อมหาฝน
เมื่อรู้สึกอารมณ์ขมเกินทน
ยามผจญใจซาแววตาเย็น

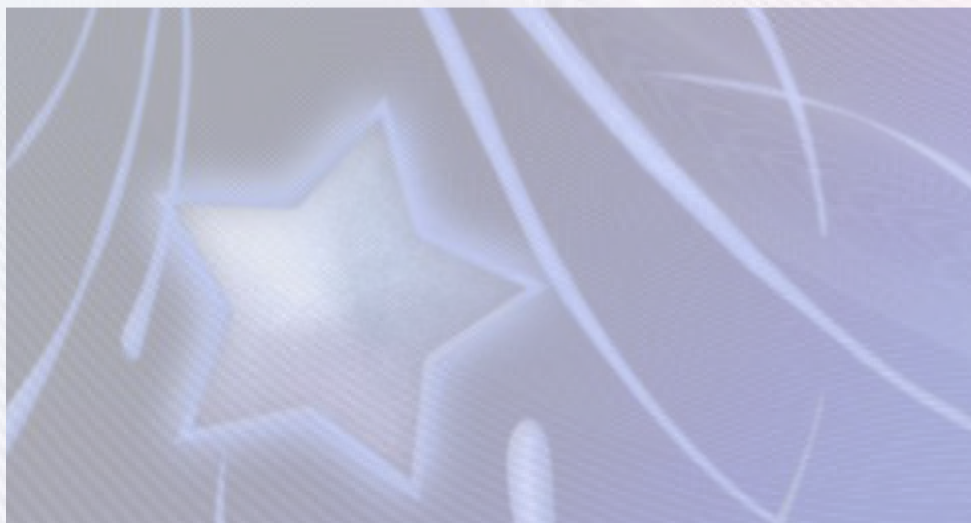
ห้ามหัวใจโศกศัลย์หลายพันหน
ให้อดทนอย่าหมองยามมองเห็น
บอกว่าคือครรลองที่ต้องเป็น
เหมือนวันเพ็ญดิถีเมื่อมีจันทร์

ศศิธรแอร้มแก้มป่องป่อง
ผิวผุดผ่องนุ่มนวลชวนใจฝัน
คนเหมือนคนฝันได้อย่างไรกัน
เปลอผูกพันพลอยชื่นคืน-จันทร์งาม

หวานชื่นคืนแห่งฝันกับจันทร์ใส
จึ่งจางใจจากดาวเหมือนก้าวข้าม
ที่เคยชื่นชมดาววาวพிரาม
ไม่เหลือความมีค่าให้อาวรณ์

ดาวหดหู่อยู่ในช่วง "ดาวดวงเก่า"
จึ่งหงอยเหงา อ่อนแอผิดแต่ก่อน
ทั้งมีความโศกศัลย์คอยบั่นทอน
โลกนี้ซ่อนความโหดจะโทษใคร

การเป็น"ดาวดวงเก่า" เห่งาเสมอ
มิเพยอเทียบชั้นกับจันทร์ใหม่
เมื่อความเจิดจรัสวัดด้วยใจ
ยอมรับความปราศัยจากนัยน์ตา

คำยืนยัน

เกรงเธอเป็นเช่นคืนขึ้นจันทร์กระจ่าง
แล้วทิ้งขว้างดาวน้อยให้ลอยเหงา
ราวรั้นทศมุดแรงต้องแผงเงา
แหงเมฆเทาอมแพความแปรปรวน

"ดาวมิดับลับเลื่อนคืนเดือนเด่น
เนาแนบแน่นต้นต้นคำคืนหวาน
เมฆาเคลื่อนเดือนกลบมีרבกววน
มิเรวนครวญถึงคะนึ่งดาว"*

เธอทอถักอักษราเป็นผ้าผืน
ฝากลมยื่นผ้าคำนำขึ้นหา
ตั้งผ้ายันต์สัญญาคำยืนยาว
ซึ่งยากกล่าวยืนยันใจมั่นคง

ผ้าทอคำล้ำค่าขึ้นมาให้
จะรับไว้ตามที่มีประสงค์
เป็นผืนผ้าสำหรับขับพะวง
เพื่อเจาะจงลบหนาวแห่งดาวใจ

แม่มิ้นเพ็ญเด่นสวยด้วยจันทร์ฉาย
เธอมิพ่ายสีสน์ของจันทร์ใหม่
ยังฝากคำปรา่พลอดยอดดหทัย
ดวงดาวในฤดีไม่มีกลายเป็น

เพื่อดาวใช้สำหรับขับน้ำฝน
เปื้อนแกมหม่นดาวน้อยจนรอยหาย
ขับน้ำตาในอกที่ตกทราย
รอยสลายทิ้งฝนชลนา

เมื่อยังเป็นดาวใจใหม่เสมอ
หัวใจเธอเชิดชูคุณค่า
ดาวยังมีความหมายในสายตา
ยังพริ้งเพริศเจิดจ้ามิปราลัย

* ประพันธ์โดย Prayad Pantasri

อุณออมอักษรา

ไต้แสงจันทร์นวลผ่องของโลกฝัน
เพียงคำมั่นจากเธอล้ำเลิศค่า
ลบทุกความเหน็บหนาวราวอุรา
ต่อศรัทธาจากเดิมเพิ่มมากมาย

ยามมีดมัวหัวใจไฟริบหรี่
มธุรสบทกวีมีความหมาย
เลื่อนรู้สึกรอดหวังซังกะตาย
เติมแรงกายต่อแรงใจจุดไฟฝัน

ให้รู้สึกร่างกายหายอ่อนล้า
มีกำลังวังชาจะฝ่าฝัน
มีกำลังใจพออรอดูกเย็น
หลังจากตื่นรับรุ่งเช้าพรุ่งนี้

จะซุกหลับกับราตรีอย่างมีหวัง
ในพลังเชื่อมั่นอันเต็มที
หลับไปกับคำนิ่งอันฟังมี
บทกวีจากบางคนมีมนตรา

*เพียงไอรักอักษรบทกลอนกล่อม
ก็เป็นอ้อมโอบแมนแทนพาหา
ความหมายซึ่งหนึ่งบทจรจนา
คือวิเศษเมตตาเยียวยาหทัย*

จนรู้สึกรอบอุ่นเหมือนกรุ่นกอด
ยาวตลอดหมหวังช่วงหลับไหล
คำแสนหวานกานท์บทหนึ่งซึ่งทรวงใน
หมหัวใจคนพักผ่อนนอนฝันดี

เขียนถึงดาว

ดินจะแข็งจะอ่อนดอนหรือลุ่ม
ฟ้าจะทึมอุกกาบาตขนาดใหญ่
ดินแคยุบ บุบ บี มิเป็นไร
เพราะหัวใจของดินซาชินแล้ว

ถ้าถึงแตกเป็นเสี่ยงก็เพียงแยก
ดินมิแหลกงายงายมิใช่แก้ว
จะรองรับการรูกได้ทุกแนว
ธรรมชาติवादให้แคล้วแล้วทุกภัย

จะยังอยู่ยืนยงคงสภาพ
เป็นดินตราบยืนยงอสงไชย
อุปสรรคหนักหน่วงอย่าหวังไย
ดินจะไม่ทุกข์ร้อนหรืออ่อนแอ

ขอเพียงดาวเจิดจ้าฟ้าสว่าง
ดินอยู่กลางย่อมทวิอินดีแน
แต่ถ้าหากดาวน้อยถูกกลอยแพ
ดินจะแยเพราะทรวงหวงกังวล

จึงเฝ้าแต่ภาวนาให้ฟ้าแจ่ม
เมฆอย่าแบ่งหวงหาจงดาวหม่น
อยากเห็นดาวใสสุกสิ้นทุกขัณฑ์
ลอยเวหนสุขสันต์ตามครรลอง

**ดีใจด้วยเมื่อดาวสกาแสง
ใจเหี่ยวแห้งเมื่อคราวเห็นดาวหมอง
ดินจงรักภักดีดาวเพียงเฝ้ามอง
มิเคยคิดผิดทำนอง...ลองสอยดาว.**

ดาวพระศุกร์

ยามหัวใจโพล่เพลว่าเหว่ลือก
จนรู้สึกหนักหน่วงช่วงฉุกฉะหุก
ในพลบค่ำแห่งจิตติดกับทุกข์
เธอคือดาวพระศุกร์ปลุกฤทธิ์

*สวยสีแสงแห่งสกาวดาวพระศุกร์
ส่องปลอบปลุกจิตรันทดจนสดใส
พลบแห่งความทรมานจึงผ่านไป
เป็นจิตใหม่พร้อมพลีสิ่งดั่งาม*

หลับได้อย่างสงบจบฝันร้าย
ตั้งเป้าหมายเขียนกลอนก่อนรุ่งอร่าม
ดาวพระศุกร์บุกเบิกเปิดฤกษ์ยาม
ก่อนเข้าความฝันดีของชีวา

แสงสุกใสแวววาวดาวช่วยปลุก
ให้ตื่นลุกก่อนสว่างเพื่อล้างหน้า
เริ่มถักถอยรอยพจนรรจนา
ทั้งเมตตาส่องแสงเพื่อแต่งเติม

ให้นักกลอนอ่อนนหัดมิขัดเขิน
หากขาด-เกินดาวรับปรับปรุงเพิ่ม
ด้วยแสงแห่งการุณย์ที่จุนเจิม
นักกลอนเริ่มมีแสงแข่งดวงดาว

ประดับฟ้ากวีเพิ่มสีส่น
ตอนเริ่มวันชีวาเมื่อฟ้าขาว
ดาวพระศุกรจะดับลับชั่วคราว
หากสกาวิสุกสว่างอยู่กลางใจ

ดาวพระเสาร์

ทุกดวงดาวพราวเส่นห์บนเวหา
แต่คุณค่าความงามยามล่อยเลื่อน
บ้างสวยสดใสโดดเด่นเช่นดวงเดือน
บ้างมีเงื่อนความงามตามกลุ่มตน

เธอมีใช้ดาวเดี่ยวในเสี้ยวฟ้า
หากเป็นกลุ่มดารามาแต่ต้น
ในวิถีล่อยล่องต้องอดทน
ใช้เหตุผลควบคุมกลุ่มกลมเกลียว

มีอาจแยกแตกกลุ่มแบบซุ่มซ่อน
เพื่อตะลอนหว่งหวายแบบดาวเดี่ยว
การออมชอมยอมบ้างเป็นทางเดี่ยว
ที่จะเหนี่ยวกลุ่มสวยไปด้วยกัน

ต้องสละเหตุผลส่วนตนบ้าง
หรือปล่อยวางหัวใจความใฝ่ฝัน
เพื่อรักษาเพชรมณีของชีวิต
ดำรงภาพดาวสวรรค์อันอำไพ

*เธอมีอาจพริ้งพราวแบบดาวโสด
ที่เดี่ยวโดดคือคุณค่าน่าหลงใหล
แต่ดาวเสาร์สวยด้วยแหวนแสนพิไล
เป็นดาวใหญ่เคียงคลอบริวาร*

คนบนดินมีสิ้นหลงพะวงรัก
ในรูปลักษณ์ดาวสรวงดวงแสนหวาน
แมร์ู้สึกแมนดาวราวดวงมาน
ยังต้องการเพียงมอง...ดาวล่องลอย

อาวรณ์ถวิล

มนต์อักษรกลอนหวานปานอมฤต
เจิมดวงจิตสวยสะกระปรี้กระเปร่า
ช่วยเลื่อนลบกลบรอยหงอยซึมเซา
ที่เป็นเงาแรดำครอบงำใจ

เหมือนเป็นความเคยชินถวิลถึง
เพียงบทหนึ่งซึ่งอ่านก็หวานไหว
ชื่นเหมือนหญ้าแรกหยั้ดระบัดใบ
จุดดอกไม้ประเดิมีเริ่มคลี่บาน

ใจรู้สึกโหยหาคราขาดหาย
ทูนทุรายแห่งผากยากสมาน
กึ่งกังวลกับคนเพียรเขียนกลอนกานท์
จระรารานแดดดวงด้วยหวังไย

อาจกำลังเสาะสรอยละห้อยหา
คิดต่างต่างนานาพาหมั่นใหม่
จะพรั่ถามน้ำฟ้าพ้อป่าไพร
ด้วยครุ่นคิดสงสัยใยสัมพันธ์

อาจน้อยอกน้อยใจไปล่วงหน้า
จนหนักหนาถึงอาจขาดเชื่อมั่น
หรือคิดว่าตัวเองอาจขาดสำคัญ
สร้างโศกศัลย์ปี่มว่าน้ำตาริน

**แต่แล้วคนขาดกลอนนอนเปลี่ยวเปล่า
หมองหม่นเสาะร้าวรอนอวรณ์ถวิล
จนไม่เป็นอันอยู่ไม่รู้กิน
เหมือนได้ยินใครสักคนวนรำพึง**

ฝากคำขำพ้า

เพลงเศราสร้อยลอมพลิวพรหมแผ้ว
กั๊วแกวแกวกลางดึกตื่นในคีนเหงา
ตั้งเรียงถ้อยร้อยนัยกริดใจเรา
อ่อนรักเก่าที่จางลาร่างไป

หวังมนต์แห่งเมตตาคีนค่าเก่า
ร้อสำเนาผูกพันต่อกันใหม่
สัญญารักมักลอมมิค้อยไกล
เมื่ออาศัยส่งสัญญาณผ่านสื่อลอม

สื่อสายลอมทมคนจนเป็อยยุ้ย
ด้วยความชู้พัดไปจงใจปลอม
เหลือเพียงความชื่นชมพรหมคนคอย
ให้ละห้อยลอมคอรอรอมทาง

คนที่ซุกหัวใจในป่าเขา
ยังหงอยเหงาร่องไห้มิได้สร้าง
จนน้ำตาท่วมคลองล้นร่องราง
เกรงรักจางจากใจไปจริงจริง

ตั้งหัวใจสลายคล้ายเสียขวัญ
"ใจยังมั่นต่อใจ"โฉนนิ่ง
โยจึงมิเขียนกลอนมาอ่อนอิง
นั่นคือสิ่งมีมนต์ช่วยคลาย

ที่อาจข้ามท่องนาฎพากัน
ที่อาจผันฝ่าพ่นแห่งหนไหน
ที่อาจต่อสายเยื่อเหลือสายใย
ที่หทัยจะคงหลงละเมอ

ทางสายเดียวที่จะเพลินเดินทางร่วม
ที่หลอมรวมหัวใจไปเสมอ
เป็นทางที่โอกาสอาจให้เจอ
เดินคู่เธอในฝันนิรันดร

น้ำผึ้งพระจันทร์

ทั้งยามตื่นยามหลับไม้ดับฝัน
นั่งชมจันทร์แจ่มใสด้วยใจถวิล
ตรงที่เก่าใต้เงาไม้สายน้ำริน
เสียงเพลงพินแผ่วหวานผ่านพงไพร

นั่งดูรู้ความหมายกระต่ายเต้น
มิเคยเว้นवादสวรรค์ที่ฝันใฝ่
กระต่ายเอยกระต่ายน้อยคอยเรื่อยไป
แม่พระจันทร์แจ่มใสอยู่ในตา

ไยจึงต้องเหงาหงอยละห้อยหวง
แม้วันล่วงลับปล้นมีวันหน้า
กระต่ายยังจะอยู่คู่จันทร์ธา
ด้วยจินตนาลึกล้ำโยงสัมพันธ์

บ'นร'ม'ณ'ีย'ส'ถ'าน'ลา'น'ค'ำ'ร'อ'ย'
ก'ระ'ต'าย'น'อ'ย'ค'ว'ร'ส'น'ุก'แ'ล'ะ'ส'ุ'ข'ส'ัน'ต์'
ด'ว'ย'ม'ร'ุ'พ'จ'น'์'ส'ด'ไ'ส'เ'จ'าก'ไ'จ'จ'ัน'ท'ร์'
ด'ัง'ส'แ'ง'โ'ส'ม'ป'ระ'โล'ม'ข'ว'ญ'อ'น'ส'ว'ย'ง'าม'

ห'ย'า'ด'จ'าก'ส'ร'ว'ง'ห'ว'ง'ไ'จ'อ'น'ไ'ส'ผ'อ'ง'
ป'เ'็'น'ค'ำ'ก'ร'อง'ก'ำ'น'้'ล'อ'น'ห'ว'า'น'ห'ว'า'ม'
ช'ึ'ง'ก'ร'อง'ด'ว'ย'ผ'ก'า'ค'ำ'ล'ำ'พ'ิ'ร'า'ม'
ช'ว'น'ก'ระ'ต'าย'ต'ึ'น'ต'ู'ม'ต'า'ม'ด'ว'ย'ง'า'ม'ค'ำ'

*ม'แ'ะ'ป'เ'็'น'ลา'น'ฝ'ัน'ห'แ'ง'จ'ัน'ท'ร์'จ'าย'
ม'แ'ะ'ก'ระ'ต'าย'ช'ึ'เ'ล'น'เต'น'อ'ย'ู'ต'ำ'
ด'แ'ะ'ลา'น'ส'ว'ร'ค'ก'ว'ี'ม'ี'ล'ำ'น'ำ'
อ'น'ห'ว'า'น'จ'ำ'เช'ือ'ม'จ'ิต'ช'ิต'น'ิ'ร'ัน'ด'ร์'*

ผลกาคำ

จะกลับมาปลูกดอกไม้ให้ถนอม
ขจรกลิ่นกรุ่นหอมระรื่น
ผลกาคำควรดำรงอยู่ยั่งยืน
บนแผ่นผืนภพห้วงดวงกมล

แห่งอารมณ์ร้ญจวนหวนถวิล
แห่งใจจินตนาการผสานผล
แห่งแรงจิตเจือฝันบันดาลดล
แห่งห้วงกลดอกคำดีมีดำทรวง

ด้วยจำนมนมนต์คำอันล้ำเลิศ
ซึ่งก่อเกิดการสลักทุกวรรคช่วง
ด้วยความหมายมาดนำมาบำบวง
เช่นทุกดวงกมล...คนอ่านกลอน

ให้ซาบซึ่งซ่านจิตติตรสถ้อย
เคลิบเคลิ้มคล้อยคลายมนต์ دلใจอ่อน
ให้กลิ่นกรุ่นพกาวลีนี้ตั้งพร
ฟุ้งจรหอมซึ่งถึงหัวใจ

หากหอมแห่งพกาคำทรงอำนาจ
จงบังอาจอาบกลมจนหวานไหว
คล้อยเคลิ้มตามความหมายที่ฉายนัย
สร้างสดใสสู่ทรวงทุกดวงมาน

ให้เอิบอาบอิมเอมด้วยเปรมสุข
สวดยจากทุกกลีบดอกไม้ دلใจหวาน
ขอทุกตัวอักษรในกลอนกานท์
จงบันดาลดลตรงประสงค์เทอญ

บทเพลงบูชา

เมื่อระเด่นมนตรีมีพระเดช
ช่วยรักษานครเศศอย่างเต็มที
จนบ้านเมืองอยู่รอดปลอดภัย
เป็นเชษฐาผู้มีอุปการคุณ

บูชาทราวมสงวนควรกมกราบ
ด้วยซึ่งซาบबारมีที่เกื้อหนุน
ที่เมตตาให้อาศัยพึงไบบุญ
คอยคำจุนชีวามาเป็นนาน

อันพระคุณอุ่นเอื้อเหนือเกศี
จะยังมีคุณคามหาศาล
เทียบเท่าความกรุณาของอาจารย์
ควรแก่การอภิวันท์กตัญญู

จึงเคารพนบนอบมอบ "หยัดหยาน"*
ด้วยมิได้เกิดมาเพื่อเป็นคู่
แต่ให้มีสถานะจิตศิษย์กับครู
คอยครองคุ่มอุมชูเป็นครูกลอน

จึงไม่คิดมีคู่ตุนาหงัน
ยังมุ่งมั่นสร้างงานเหมือนกาลก่อน
มิต้องแบกหนักหนาเพียงอาทร
อำนาจพรเป่ากระหม่อมยอมมงคล

ที่เหมือนคำบัญชาประกาศิต
ซึ่งประสิทธิ์สิ่งประเสริฐก่อเกิดผล
ให้ศรัทธาสืบสานงานนิพนธ์
บุษบาในกมลคนจินตนา

* สมมุตินามของอาจารย์

นิทัศนูทาทรณ

"ด้วยท่าที่ชายหนุ่มผู้กรุ่มกริม
ซึ่งปลุกยิ้มในกมลคนหัวอ่อน
มาชวนเล่นลำซึ่งยิ่งกว่าละคร
แล้วอวยพรยืนยันให้ฝันไกล

แถมลงสัตยาบันเป็นมั่นเหมาะ
จะเป็นเงาะแลบลิ้นปลิ้นตาใส่
เพื่อจะลอรจนาภาษาไทย
เป็นเพื่อนในคอนดวงศกาศกานท์"

แล้วยังกรุณาเดินมาส่ง
ในไพรพงดงกวีที่เดินผ่าน
บนถนนประพันธ์อันยาวนาน
ช่วยบันดาลควบคุมสร้างมูมมอง

คอยต่อพื้ณคุ่นใหม่ยามไฟหรือ
มิปล่อยให้อัคคีมีมัวหมอง
มิผละให้ชะงักงันบนครรลอง
เป็นแสงส่องสว่างบนทางเดิน

*เคารพครูบูชาประสาติษย์
ด้วยหัวใจหัวใจโยอายุเขิน
มิใช่ประจบประแจงแสรงยอเขิน
แต่สรรเสริญอย่างผู้รู้พระคุณ*

แห่งเมตตาปราณีซึ่งมีค่า
กรุณาโอบเอื้อที่เกื้อหนุน
ใช้ต้องอัสัญแดหวามาทำทุน
แต่ทำบุญด้วยทองของความดี

แม่จะเป็น"หยัคหย่า*"กระยาจก
ใช้ทองตกหรือถลอกออกหมดนี้
ยังอร่ามสุขปลั่งดังเคยมี
อัญชลีชื่นชมได้สมมือ

*นามสมมุติของอาจารย์
นิทัศน์ - ตัวอย่างที่นำมาแสดงให้เห็น
อุทาหรณ์ - เรื่องที่ยกมาเทียบเคียงเป็นตัวอย่าง

อมยิ้ม

คำใดหนอพอเอ่ยชมได้สมคำ
กับ"ภาษาดอกไม้"ที่ได้อ่าน
มิชูเชิดเทิดเทินจนเกินการ
พอประมาณอ่านคำชมแล้วอมยิ้ม

ก่อนใดอื่นชื่นชมกับคมคิด
อ่านแล้วติดอยู่ในหัวใจอึม
ทุกนัย*เอิบอาบดังภาพพิมพ์ (* ใน-ยะ)
จากหัวใจที่ปรึมความนึมนวล

ต่อไปขอชื่นชมที่คมศิลป์
เชิงกวีนทร์สาธยายได้หลายส่วน
ทั้งสมคำขำคมทั้งสมควร
สมกระบวนสร้างอันไรบั่นทอน

ยังต้องขอชื่นชมที่คมสรรค์
สื่อสาระสำคัญอันแอบสอน
ส่งเสริมสุขโดยนัยแฝงแห่งคำกลอน
คมที่ซ่อนนัยประหวัดสัมผัสใจ

สุดท้ายขอชื่นชมที่คมเสริม
ซึ่งพูนเพิ่มดำริสติให้
คมที่แทรกมาบอก "ภาษาดอกไม้"
ซึ่งขอใช้ส่งคืนด้วยชื่นชม

ยังฝัน

ทำองอาจมาดสง่างามผ่าเผย
ไข่แน่เลยต้องไข่ชายในฝัน
จึงเปิดใจไว้รอต่อสัมพันธ์
คบหากันฝันเห็นเป็นมิ่งมิตร

ด้วยตัวเราเยาว์วัยด้วยใจซื่อ
ด้วยเชื่อถือเต็มหวังแห่งดวงจิต
ด้วยโอกาสอำนวยด้วยใกล้ชิด
เขาจุมพิตหน้าผากฝากตรึงตรา

และตรงนั้นฝันเขลาเราจึงเริ่ม
ในฝันเคลิ้มเขารักเรานักหนา
อาจเป็นโลกสมมุติหยุดเวลา
พอลืมตาความฝันนั้นเลื่อนลด

จากไม่เคยส่งข่าวไม่กล่าวเกริ่น
จากนานเนิ่นเกินจำไรกำหนด
จากไปชั่วชีวิตเหมือนคิดคด
เหลือแต่รสจุมพิตติดเป็นรอย

๒๒ .
แม่รู้ว่าชาตินี้ไม่มีหวัง
เราก็อ้างฝั้นเช่นนั้นบ่อย
แม่รู้อยู่หนักหนาว่าเลื่อนลอย
ยังเผ้าคอยหมายฝั้นนั้นเป็นจริง

แม่เพียงรอยจุมพิตติดหน้าผาก
คือรอยซากฝ้งจิตสนิทนึ่ง
ไม่มีวันเกลื่อนกลบลบรอยทิ้ง
คงเป็นสิ่งฝ้งใจ...ไปจนตาย

ภาพวาด

ใช้พู่กันความเชื่อเหนื่อใดอื่น
จุ่มสียื่นความรักสลักมัน
ป้ายด้วยความศรัทธาค่าอนันต์
เป็นภาพวาด"เธอในฝัน"ฉันทูชา

*ฝันของคนยโสศิโรราบ
ต่อแผ่นภาพเพราะได้ให้คุณค่า
ด้วยอาทิ*วิเศษเจตนา
เทียบเทवासถิตในจิตใจ*

"วาดเธอแสนสูงส่ง
สูงกว่าใครใคร
เทิดไว้เหนื่อมนุษย์
มิควรเกลือกถูลี

ด้วยประสงค์เธอสดใส
ตามแรงฝันที่ฉันทูมี
เป็นเทพบุตรสุดแสนดี
ให้เรือนร่างเป็นต่างดวง

จงอยู่บนเมืองแมน
กุศลและผลพวง
เป็นพื้นที่ฉันท
จากจิตพิชฐาน

สถิตแทน ณ แดนสว่าง
จงบำรุงบำเรอมาน
แปลกประหลาดพิสดาร
และวาดหวังเพียงนั่งชม"

หากเธอหวังถวิลเล่นดินเลอะ
จนเปื้อนเปรอะมลทินเกาะมิเหมาะสม
จนคนหลูลามปามตามอารมณ์
ฉันจะก้มหัวให้ได้อย่างไร

* ที่แรก เริ่มต้น

หมดสิทธิ์ไวย

เธอเหมือนเด็กขี้เล่นเป็นควpid
ชอบเล่นแรงเพลงฤทธิ์พิชิตสาว
ศรน้ำผึ้งทรงเสน่ห์เหล่าแพรวพราว
ยิงใจราวล่อเล่นตื่นเต้นดี

ฉันเป็นสาวภูธรหัวอ่อนหัด
พิชิตหมดหมดทางสูrongอู้อี้
สู้กับความเจ็บจุกทุกวิถี
แต่โชคมีควpidเธอผิดคว

เล่นผอเธอเจอศรตอนยังฉัน
กรรมตามทันเจ็บหนักกว่าทำหน้านี้ว
หากเธอรongคงต้องว่าใจปลาชิว
แม้นักฉิวควpidหมดสิทธิ์ไวย

ฟ้าเป็นธรรมกรรมเป็นโทษโกรธมิได้
ฉันต้องใช้น้ำตาคราให้โหย
แม้ว่าฉันเป็นโจทก์มีโอดโอย
ยอมรับโดยบริสุทธิ์ ดุชนี

เต็มใจช่วยเยียวยาหาทางแก้
รักษาแผลทุกทางอย่างเต็มที่
ยังมีรู้ว่าจะคลายหายทันที
หรือเป็นปีที่แก้แผลยังทรง

สำหรับฉันแผลนี้มีคุณค่า
อาจถือเป็นบุญญาอาณิสงส์
ให้ควปิดจอมเจ้าชู้เรียนรูตรง
ว่าทะนงและประมาทจึงพลาดเอง

มือใหม่หัดเขียน

เป็นนักกลอนมือใหม่แต่ใจรัก
ติดกุกกุกกักกัก (แต่)รักจะดี
จึงพยายามรจนาเป็นอาจิน
ชาต "เจ้าเงาะ" แลบลิ่น ล่อจินตนา

ความคิดฝันมีไหลเหมือนไฟดับ
ใครคนรับดูแลแก้ปัญหา
จุดไฟฝันที่มอดตลอดมา
ให้ไฟฟอร้อนฉาครารอยกรอง

"ไม่มีเกราะเงาะงุ่มไว้คลุมหน้า
รจนามิประสงค์คงหม่นหมอง
มีแต่เกราะหน้าจริงให้หญิงมอง
หวังให้คล้องมาลัยที่ใจเงาะ"*

เป็นต้วจริงหน้าจริงยิ่งขลังกว่า
รจนานวลอนองตองชมเปาะ
หากทำที่ลีลาม่าจำเพาะ
เพื่อช่วยเคาะคนถักอักษรา

คนหัดเขียนมือใหม่ที่ใครหมิ่น
จะได้สิ้นกังวลเกรงคนว่า
ชอบเอาไก่ไปปล่อยเขาคอยฮา
หัวใจซาตาหม่นถูกคนเยาะ

**"อยากแลบลิ้นปลิ้นตาทำบ้าคลั่ง
รจนามื่อยังเดียวตั้งเคาะ
ตัวดำเตี้ยเกลี้ยกล้วเธอหัวเราะ
ยอมเป็นเงาะเคาะใจแม่ไกลทาง"***

เมื่อเจ้าเงาะเคาะแคะแงะกระทุก
ไฟพอนลูกหัวใจใสสว่าง
จินตนาเขยื้อนหายเลือนลาง
มือใหม่สร้างภาพเงาะ..เอาะเอาะเฮะ!

* คุณประหยัด พันธศรี

พินำพัน

แหว่เสียงพินสะอื้นยามคีนคำ
หนุ่มหมอลำบรรเลงเพลงรักเศรำ
ว่าคำคีนทรมานช่างนานเนา
ดุจดังเราไดยินพินโศกกี

หรือสายลมพรมฝากซากดอกรัก
ซึ่งก้านหักกลีบวินสิ้นราศี
จึงคล้ายเสียงหมองหม่นแฝงดนตรี
ดังฤดีวังเวงฝากเพลงพิน

หรือเขาเดินขาเป้ชี้เหรชี้รื้อ
รักจึงปลิวผ่านใจไปเสียสิ้น
จึงคร่ำครวญหวนหาน้ำตาริน
ดั่งฟ้าดินมิสมเพชไรเมตตา

โอ้...สุดแสนสงสารดวงมานหนอ
อยากรองคลอพิณครวญรำหวนหา
ฝากถ้อยคำนำใจไปเถียงนา
บอกเขาว่าคนฟังยังห้วงใย

ยามยินเสียงพิณครวญหวนละห้อย
มีคนพลอยโอดโอยรำไห่ให้
น้ำตาร่วงตามพิณ...แทบสิ้นใจ
เสียงพิณใครรำวอรอน...จนค่อนข้าง

พินรำพึง

คนเคยนั่งบรรเลงเพลงพินหวาน
เขาละทิ้งถิ่นฐานวิมานแก้ว
ไปตั้งแต่ตะแบกแรกพราวแพรว
จนดอกม่วงร่วงแล้วแถวใต้โคน

*เสียงเพลงพินอีสานลาลานลับ
ไม้คืนกลับมาลจนคุณโคน
จนตะแบกต้นเดิมเริ่มเอนโอน
พิงกระโดนต้นเดิมจนเริ่มเอียง*

แปลกพิกลคนเคยยินถวิลหา
บางเวลาหุคล้ายได้ยินเสียง
ดังมีใครสักคนทนร่อยเรียง
คล้ายสำเนียงเพลงพินมิสิ้นครวญ

น่านเสี้ยนจอนเถียงนาหลังคาโหว่
จันทร์กลมโตลอดหลังคามางส่วน
เพลงพินในภวังค์ยังก่อกวน
พาหัวใจให้หวนพินครวญคราง

น้ำค้างพรำฉ่ำชื่นอาบพื้นหญ้า
ใต้หลังคาโกโรโกโสริ้วไหวว่าง
ใต้แสงจันทร์สลัวลอดรั้วราง
คนฝันค้างนั่งหงอยคอยใต้เงา

พอเอ๋ยถามกระโดนโอนตะแบก
ถามครั้งแรกกับคุณก็สูญเปล่า
คนเล่นพินอีสานหายนานเนา
เถียงนาเก่าคนเคยฟังยังหลงรอ

มีอาจรู๋

จะเลือนจบลบกันเมื่อวันจาก
หรือเหลือซากเยื่อใยในความฝัน
สิ่งที่เหลือ "เมื่อเราพรากจากกัน"
จะผูกพันเพียงในหัวใจเรา

อาจจะจืดจางแล้วทางหาย
อาจจะกลายเป็นกลางจนว่างเปล่า
อาจดำรงคงมานจนนานเนา
อาจเป็นเงาอยู่ในฝันจนวันตาย

แมยามเปลอเธอเคยเอ๋ยคำมั่น
แต่สักวันนั้นมาดอาจสลาย
หรืออาจต้องซ่อนเร้นมิเว้นวาย
ถ้าความหมายยังมั่นเท่าวันวาน

ถึงแม่ตัวห่างไกลหากใจชิด
ก็มีผิดกับวันที่ผันผ่าน
แต่หากใจไกลกันนิรันดรกาล
ถึงพบพานทุกวันสำคัญใด

เป็นคำถามจากจิตยามคิดเขียน
ยามหมองหม่นวนเวียนเจียนร้องไห้
เศราราวรอดปวดแปลบแทบขาดใจ
ต้องปล่อยน้ำตาไหลไปกับกลอน

"เมื่อเราพรากจากกัน"ใจพันเกี่ยว
จะแน่นเหนียวล้าลึกหรือลึกกร่อน
หรือเหลือหลงคงค่าให้อา वर्ณ
คนเก็บซ่อนต่าง(บาง)คนรู้ตนดี

"อาจเป็นความทรงจำอันล้ำลึก
อาจเป็นความรู้สึกซึ่งคงที่
อาจเป็นมุมผุดผ่องของชีวิต
อาจยังมียั่งยืนกันไป"

"อาจจะจากคู่เคียงคงเพียงร่าง
อาจจะห่างร้างกันยังฝันใฝ่
อาจจะสุดสลายสิ้นกาย-ใจ
ยังเฝ้าใฝ่ในรัก...จักรวาล"*

* Prayad Pantasri

ลำนำน่าน

เชือลำนำน่านพานรูลูก
แมรูลูกเพียงเหตุผลของคณดือ
ซึงแอรหมแจมจาของตาปรือ
ทียึดถือม้วม้วของตัวตน

เพือตีความตามนัยที่ใจถวิล
โดยใช้จินตนาการปานเหตุผล
กับศรัทธาสงเดชเป็นเวทมนตร์
เพียงเพือพ่นกระหม่อมปลอมความจริง

ใช้หัวใจลำเอียงเพียงอยากเชือ
ยกไว้เหนือความหมายของหลายสิ่ง
ที่สื่อมาถามทวงหมายท้วงติง
ใช้ความนิ่งสะกดจิตมิติดใจ

ปิดประตูสำหรับรับคำถาม
ทอดสายตาผ่าข้ามความเหลวไหล
ป็นนิยามความผันผวนขึ้นไป
เพื่อเส้นชัยสมมุติที่จุดปลาย

ซึ่งหัวใจวังเวงยื่นแคว้งคว้าง
ด้วยเว้งว่างกว้างไกลจนใจหาย
เพื่อเจ็บแผลผิวดพลาดที่บาดราย
จะตะกายยึดมั่นอันใดฤา

มือเรามีไว้จับกับไว้ปล่อย
จับแล้วคอยเฝ้ายึดเพื่อยึดถือ
วันใดลาแรงผล็อยต้องปล่อยมือ
ซึ่งก็คือมือทั้งสองจะต้องทำ

ทุกเจ็บหายแน่แน่เมื่อแผลหาย
ทิ้งรอยลายแห่งวันอันครวญคร่ำ
เพื่อระลึกถึงรสและจดจำ
กับลำนน้ำจืดหวานที่ผ่านมา

โมกราพิง

หอมเอยหอมรวรินกลิ่นดอกโมก
พลีวลมโบกโยกช่อดุจล่อเล่น
พอจับภาพที่ไรไหวโอนเอน
คนไม่เจนหัวใจจึงไหวตาม

ดอกนอยนอยห้อยดิ่งกิ่งเหนือหัว
ต่องยอตัวตั้งกลองหนึ่งสองสาม
ช่วงลมเลี้ยงเพียงวูบได้รูปงาม
ดอกโมกนามบ่งชัดชวนศรัทธา

โมกขขาวบริสุทธิ์คือหลุดพ้น
แต่ใจตนคงยังเฝ้ากังขา
ยามใดลมรวรินกลิ่นผกา
ยังอุตสาห์ฝากลมพัดพรมไป

หากดอกไม้มีมนต์ดลวิมุต์
อาจมอบความบริสุทธิ์หลุดพ้นได้
จงสะอาดปราศสิ้นมลทินใด
เป็นหัวใจล้ำเลอก่อนเจอกัน

ถ้าหากมีอำนาจที่อาจลบ
การเคยพบคนใดในโลกฝัน
จงช่วยคืนตื่นวิมุต์หลุดพ้นพลัน
พบแต่วันสีทองของโลกจริง

อยากให้ความคิดนี้มีมนต์ขลัง
แม้ไม่เคยคงสายติดปลายกิ่ง
เหมือนจะย่ำตำหนิหรือติติง
จึงเพียงนั่งจ้านนด้วยจนคำ

พุทธชาด

เธอคือพุทธชาดสะอาดขาว
ผุดผ่องราวซีวิมิมีมอง
ยามรวมกอดคล้องยิ่งชวนมอง
เป็นช่วงของมาลีพลีตัวตน

เธอได้ทำหน้าที่อย่างมีค่า
ผลิตอกมาบานสวยช่วยแต่งต้น
ด้วยหัวใจใสชื่อคือมงคล
สมเหตุผลที่ออกแห่งดอกไม้

เธอทำดีที่สุด ณ จุดนี้
เสริมราศีที่แท้แก่นั่นได้
สร้างค่าคุณหนุนต้นจนอำไพ
คือเนื้อในความคิดที่เธอทำ

เธอเองก็มีส่วนควรต้องรู้
ยามเธออยู่วันคืนต้นชื่นฉ่ำ
เป็นช่วงงามผูกผ่องดุจทองคำ
ความเลอล้ำซาบซึ่งจักตรึงตรา

แม่มยามอยู่คู่เคียงดีเพียงไหน
แม่หัวใจจริงจังยังหวังหา
แต่เมื่อถึงกำหนดหมดเวลา
ดอกโรยราก็ต้องร่วงกับช่วงกาล

หัวใจจริงกึ่งกอมิพอเหนียว
เมื่อเธอเหี่ยวร่วงผล็อยต้องปล่อยผ่าน
เหลือเพียงความทรงจำเป็นตำนาน
พุทธชาดสะอาดสะอาดอันบนลานใจ

เมื่อบัวบาน

อยากมีจิตอิสระเวลาคิด
ไม่ผูกติดร้าย-ดีที่เคยผ่าน
รับเพียงภาพสวยสะบัวตระการ
หมายกลีบบานสีเหลืองประเทืองจินต์

ตำนานพุทธฯ ผุดกำเนิดบัวเกิดก่อน
ดอกไม้อื่นเป็นภาพซ้อนในถวิล
บัวก้านเดียวดอกมากมายทลายแผ่นดิน
กับจำนวนพระชินแผ่นดินนั้น

ภาพของบัวมากมายจากหลายแหล่ง
ต่างพากันวิ่งแข่งคล้ายแข่งขัน
ปทุมบานเมื่อต้องแสงสุริยัน
รับแสงจันทร์นั้นหมูบัวอุบล

ถ้าหากว่าความฝันเสกสรรได้
จะเสกให้ฝันนี้ไม่มีหม่น
อยากให้บัวสีทองครองกมล
แต่ अबจนคนในใจโยเป็นเงา

จริงหรืออาจฝันคิดอิสระ
มีสิทธิ์จะเลือกเพื่อนเล่นก็เปล่า
อันฝันร้าย-ฝันดี ที่เลือกเอา
หลากสิ่งเราเข้าเหนียวเกี่ยวรำไป

ยังคงต้องติดกับ"สลับฝัน"
วิมานนั้นหาอาจวาดเดี่ยวไม่
ยังคงมีชีวิตจริงอิงเป็นนัย
ซึ่งหัวใจถูกจำขังทั้งร้าย-ดี

ถวิลดาว

แม้มืดตาไม่ขึ้นคล้ายมีนหัว
แต่เพียงชั่วขณะก็กระจ่าง
สบตากับดวงดาวพรานภาค
ดาวลูกไก่ยิ้มกว้างอย่างอ่อนโยน

เหมือนดาวนั้นดับฟ้าลงมาใกล้
เหมือนร่างตนลอยได้ไซ้ห้อยโหน
จนยื่นแขนไปเชื่อมเอื้อมมือโดน
เหมือนดาวโอนอุบวาบอาบหัวใจ

มิใช่ดาราสรวงดวงมิเคลื่อน
จึงมิเหมือนหมี่เล็กและหมี่ใหญ่
มิอาจเปรียบดาวเหนืออะเคื้อไกล
แต่เป็นดาวลูกไก่ใจผูกพัน

เป็นเพียงดาวดวงหนึ่งซึ่งตกฟ้า
มีเวลาลอยดวงแค่ช่วงสั้น
ส่งประกายดารามากำนัล
เป็นรางวัลกลมปลอบคนคอย

อยากจะให้ดวงฤดีมีอ้อมแขน
โอบดาวแน่นในอ้อมมียอมปล่อย
เหมือนอ้าปากจิมงำเอ่ยสำออย
แท้เพียงยิ้มหงอยหงอยแล้วปล่อยมือ

เพียงส่องแสงแห่งรักมาทักถาม
ก็เป็นความกรุณามิกล้าหือ
จะใช้ความแหนหวงหน่วงดาวฤ
ถึงจอมแก่นแสนดีถือถือมิทำ

แม่ต้องปล่อยลอยไกลทำใจพร้อม
จะมียอมโน้มน้าวดาวลงต่ำ
อยากเห็นดาวสุกปลั่งตั้งทองคำ
ขอจดจำเพียงอายุประกายดาว

๒ เก๋อก็คอย

จะเชื่อหรือดี้อเหลือจะเชื่อหรือ
คงเพียงจิตคิดดี้อคงเพียงจิต
เป็นมิ่งมิตรซิดยิ่งเป็นมิ่งมิตร
ยังซิดใจเป็นนิจยังซิดใจ

อย่างทีเอยเคยห่างอย่างทีเอย
อยู่เคียงใกล้ไซ้เคยอยู่เคียงใกล้
มาแต่ไรไกลตามาแต่ไร
มิพ่ายทางห่างไกลมิพ่ายทาง

ด้วยรักมั่นนั้นสลักด้วยรักมั่น
มิเคยห่างสร้างฝันมิเคยห่าง
รักมิจางต่างตระหนักรักมิจาง
ดังคู่คิดซิดข้างดังคู่คิด

เมื่อคิดถึงซึ่งเหลือเมื่อคิดถึง
แม้อยู่ผิดติดตรึงแม้อยู่ผิด
คือสุดฤทธิ์คิดย้อยู่คือสุดฤทธิ์
ด้วยตั้งต้นปั้นสิทธิ์ด้วยตั้งต้น

ดังหลงพิษติดตั้งดังหลงพิษ
ไม่กักกันผันผิดไม่กักกัน
เสริมผูกพันรันปลุกเสริมผูกพัน
งามเลิศเลอเพื่อผันงามเลิศเลอ

ไม่เห็นหน้าเข้าเย็นไม่เห็นหน้า
คราไพลผลอเพื่อหาคราไพลผลอ
ยังหมายเจอละเมอหวังยังหมายเจอ
คอยก็เกอเสมอคอยเกอเออ

(กลอักษร กลบทงูกลิ่นหาง)

*กลบทคือคำประพันธ์ที่บัญญัติให้ใช้คำ

หรือสัมผัสเป็นชั้นเชิงยิ่งกว่าธรรมดา

กลอักษร คือกลบทที่ซ่อนเงื่อนเอาไว้

ให้อ่านฉงน เช่น

จะเชื่อหรือดื้อเหลือ

คงเพียงจิตคิดดื้อ

เป็นมิ่งมิตรชิดยิ่ง

ยังจิตใจเป็นนิจ

แด่พระคุณครู

ความรู้สึกรอคอยแห่งคนเขียน
เป็นบทเรียน "ประพันธ์" อันสูงค่า
ผู้ให้การเรียนรู้คือครูบา
ซึ่งเมตตาการุณย์ทุ่มเทหัวใจ

มีมีสูตรสำเร็จเคล็ดการสอน
ทุกบทตอนจึงต้องเป็นของใหม่
ต้องค่อยค่อยแลกเปลี่ยนเรียนรู้ไป
ต้องจำจี้จำไซและไซลาน

"ความรู้สึกรอคอยคิดจิตรู้รับ
หลายระดับอารมณ์ทั้งขมหวาน
จึงหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปกับกาล
คุณอาจารย์เป็นสิ่งมีมงคล"

ผู้เรียนรูหมาดหมาดอาจหม่นหมอง
ซึ่งจะต้องปรุง-ปรับเมื่อรับผล
แม่จะต้องเดินผ่านการทุกข์-ทน
และจะต้องดิ้นรนเพื่อทน-ทาน

"ความผิดหวังเริ่มต้นที่คนหวัง
จึงมีตั้ง กถา กล่าวหา ท่าน
จิตหมองหม่นตนคือมือคลดดา
ความร้าวรานที่จิตตนคิดเอง"

เทิดพระคุณสูงล้ำไว้น่า
แม่ในความรู้สึกลึกโหวงเหวง
กับอารมณ์ที่ยังคงวังเวง
คล้ายเสียงเพลงน้ำตาร่วงในดวงจันทร์

ในบทบาทฝึกเขียนเพียรพันผ้า
การได้เรียนรู้ค่าอาวรณ์ถวิล
ตั้งเครื่องมือกิจกรรมการทำกิน
เป็นทรัพย์สินแห่งฝันอันสวยงาม

จึงสะท้อนกลอนกาพย์ได้ซาบซึ้ง
แม้มิถึงเป็นกวีศรีสยาม
แต่ในมุมผู้นิพนธ์คนนิยาม
ต้องมีความรู้พอเพื่อก่อนนี้

การควบคุมมุมมองให้ถ่องแท้
อาจเผื่อแผ่แด่กมลคนกลุ่มใหญ่
อาจจะจุดประกายกลายเป็นไฟ
ตามวิสัยคนถวิลจินตนา

มาตรวัดใจ

อยากจะวัดรักในใจผู้อื่น
ด้วยการฝืนหลอกตัวมิกลัวผิด
ว่าเท่าฟ้าเท่าฝนตามตนคิด
ว่าน้อยนิดว่าอยากให้มากพอ

เป็นการกะคะเนโมเมคาด
บางครั้งอาจน้อยไปใจเหี่ยวห่อ
บางครั้งมากเหลือล้นจนเอ่อออ
บางครั้งขอสงสัยเท่าไหนกัน

วัดความรักมักพลาดมาตรความเชื่อ
จึงต้องกลายเป็นเหยื่อความเชื่อมั่น
เมื่อได้เห็นผลลัพธ์กลับงงงัน
มาตรความผันปลันปรับขยับตาม

ถึงใช้มาตรอันใดก็ไม่พ้น
ใจจะยังกังวลคนคำถาม
เท่าใดหนอรักพอดีที่สวยาม
หานิยามหาเครื่องวัดไม่ชัดเจน

แต่ก็ไม่อาจห้ามความอยากรู้
จึงเป็นหมูจวนตรอกถูกหลอกเล่น
เมื่อประมาณจริงจึงโดยตั้งเกณฑ์
ยังเบี่ยงเบนที่ผลจนจวนใจ

*ปริมาตรรักของตนเราคนวัด
ทุกจำนวนส่วนสัดเราวัดได้
แต่มีอาจวัดน้ำหนักแห่งรักใคร
ด้วยบรรทัดหทัยแห่งใจเรา*

วิมานเทวี

โอ้วิมานบ้านนาหลังคาจาก
ถึงปูพาก็ยังเห็นเป็นเสลี่ยง
หลังคาโหว่มีช่องให้มองเมียง
ดูดาวเรียงระยิบนั้น...สวรรค์เขียว

ส่งสายตาพาฝันขึ้นห้วงหา
นอนนับดาวพรางผ่องไม่ต้องเหลียว
หลังคาโหว่โผล่หน้ามายิ้มเทียว
สวยจริงเจียวดวงดาววิบวาววาม

หวิวลมเย็นวอยวอยตามรอยแตก
ของฝาแฝกปรุโปร่งพอโหว่หวาม
เสียงหนูนกกลางคืนตื่นอยู่ยาม
ไพเราะพิรามนี่เพียงเสลี่ยงเทวี

กลางป่าไพรไม่เกียงเพียงเธออยู่
เรือนรังนกก็แมนแดนสวรรค์
ความโอโถงโยงจากฝากสัมพันธ์
ความสำคัญขึ้นกับใจใครประมาณ

ถึงเป็นบ้านเสาเป้ไซเซทรุด
หากหัวใจผ่องผุดสุดแสนหวาน
อาจเปรียบตั้งดินแดนแสนสำราญ
ความเบิกบานของสตรียอมมีนัย

เป็นกระต๊อบไร่ฟ้าเพิงหมาแหงน
มีความรักเหนียวแน่นก็อยู่ได้
ขาดฟ้าหลังคาพรุณก็อุ่นไ
เพราะหลังคาฟ้าหัวใจคือไอรัก

จะอยู่เย็นเป็นสุขทุกสถาน
ดุจวิมานเทวัญอันทรงศักดิ์
ทรุทร่าสง่าสวยด้วยใจรักดี
คำว่าบ้านมีหลักที่ "รักจริง"

น้ำถ้อยร้อยใจ

อันกลอนกานท์หวานเสนาะเพราะน้ำถ้อย
ที่เรียงร้อยละมุนละไมจากใจหวาน
นั่นคือมนต์เสน่ห์เหล่ากลอนกานท์
กล่อมหัวใจไหวชานยามอ่านเจอ

อันเนื้อความหวานไหวคือนัยแฝง
ที่แสดงทั้งรับกับเสนอ
เป็นใจความหวานหวังบำรุงบำเรอ
ให้พลอยเพื่อผันหวานไปตามนัย

บทกลอนหวานปานละเมอที่เธอร้อย
เพียงเพื่ออวยเหยื่อคือชัดหรือไม่
หรือเพื่อเป็นวิทยาทานประการใด
มิแจ้งให้รู้เหตุเจตนา

หัวใจคนทนซึ่งได้ทั้งหมด
แต่ก็ต้องยอมลดทุกอย่างหมดทำ
เมื่อน้ำจืดรินตรงรดลงมา
มีอาจต้านเมตตาการุญใคร

หยดน้ำจิตสะอาดดุจหยาดทิพย์
แม่เพียงจิบละอองอันผ่องใส
จะปลื้มปลาบซาบซึ่งตรึงหทัย
หากำไธอธิบายมิได้เลย

**อันมธุรพจน์เกินรสอ้อย
มากกว่าร่อยรสหวานน้ำตาลเอ๋ย
อ้อย น้ำผึ้ง น้ำตาล ที่หวานเคย
หรืออาจเปรยเปรียบปาน...หวานน้ำใจ**

· · ตอคน-ตอกลอน

การกระเซาเยาหยอกออกความเห็น
เบี่ยงหรือตรงประเด็นเป็นควันหลง
มิได้มีกำหนดกฎเกณฑ์-ตรง
ที่เจาะจงเงื่อนงำแต่อย่างใด

เริ่มจากต่อล้อเลียนคนเขียนก่อน
พอเขาตอคนเรากลับเหมือนจับไข
ตองหาแง้แก้ตัวมั่วมั่วไป
เขาจงใจต่อว่าถ่ารู้ทัน

· ·
จากการต่อเยาหยอกแบบหลอกจิก
เขารู้หยอกแถมหยิกเกมพลิกผัน
ที่ต่อล้อก็เบี่ยงเถียงทันควัน
อาจถึงขั้นตอปากจากตอคำ

บางคนก็เขียนล้อให้ต๋อยยาก
บางคนก็ต๋อปากอยากให้ขำ
บางคนไม่ชอบต๋อ ยอประจำ
มีแต่อ่าว่า ดี ไม่ชี้แจง

คนเขียนกลอนเจ้ากรรมชอบคำหวาน
พอเขาชมผลงานหน้าบานแจ่ม
เหมือนกับถูกตลอดเตอริยั้งมีแรง
มีรูแก่งชมหลอกหรือบอกจริง

บางหนุ่มคาร์มดีมีเป้าหมาย
ใช้การเล่นน้ำลายหมายหยอกหญิง
ยอมรับคำตำหนิหรือตีตึง
ยิ้มรับผลทุกสิ่งและนึ่งพอ

บางคนใช้กลอนหวานเรียกขานรัก
ซึ่งไม่มีน้ำหนักให้รักต่อ
แม่เรียกหาบ่อยบ่อยยังลอยคอ
ร้องเพลงรอแซ่ซ่าคำครวญรำไร

บางคนตาเป็นพิษจิตหาเรื่อง
มีรูเคืองคางคามาแต่ไหน
มีแต่ความมืดมัวมืดหัวใจ
ชอบก่อไฟร้อนรุ่มในกลุ่มตน

ตอกลอนสร้างไมตรีฉันทันอง
หลายมุมมองร้าย-ดีดูที่ผล
ถ้าหากใจไม่เป็นพิษ-จิตมงคล
กลอนต่อคนมาชอบ-มอบรักกัน

พินจุดไฟ

เมื่อเริ่มต้นการเรียนรู้เขียนกลอนกาพย์
เขียนจากภาพสวยงามของความฝัน
จากความเศร้าหมองหม่นปะปนกัน
ปัจจุบันเขียนกลอนเพื่อสอนตน

เพื่อฝึกให้สมองไตร่ตรองคิด
นิรมิตสถานการณ์ประมาณผล
เพื่ออยู่กับเกณฑ์กฎอย่างอดทน
หรือเริ่มต้นสร้างสรรค์และจรรโลง

มธุรสบทประพันธ์นั้นไหลหลาก
หลังจากดวงฤดีที่โอโถง
ด้วยความคิดฝันที่มีเค้าโครง
แล้วผูกโยงขึ้นรูปทรงที่ลงตัว

ความรู้ซึ่งเป็นฐานในการเขียน
ตองปากเพียรหาเติมเพิ่มใส่หัว
ตองหามุมสว่างกลางมุมมัว
ความรู้รัว ไม่เคยมี ทวีคุณ

มิได้มีสูตรสำเร็จเคล็ดที่แน่
ห้ามทอแท้หากทุกที่เริ่มที่ศูนย์
อย่าพ่ายแพ้หากตองเริ่มแทนเพิ่มพูน
ความไพบูลย์ของความรู้..อยู่ไม่ย่น

มีมุมมองของผู้รู้คิดค้น
มุมมองตนตองดูต่างผู้อื่น
ดวยเล่ห์เลศเหตุสมและกลมกลืน
เพื่อเป็นฟันจุดไฟในเรื่องราว

แ่่งงอนชอนกวยเตี๋ยว

ชามกวยเตี๋ยววางลงที่ตรงหน้า
เราสบตากับชอน เอะ!งอนใส่
ซักงงงวันนี้มีอะไร
ยังเห็นไอทยอยลอยเป็นควัน

พอเหลียวมองตะเกียบยังเงียบเฉย
จึงมองเลยที่ลูกชิ้นคล้ายดินหัน
ซบหน้าแนบเส้นใหญ่อะไรกัน
เกิดงงงันกับทุกสิ่งเสียจริงเจี๋ยว

ชอนนางอพอวาชาไรคู
แถมตองอยู่แช่น้ำชามกวยเตี๋ยว
แต่ตะเกียบมีคูอยู่กลมเกลี๋ยว
พอเธอถ้อมมือเตี๋ยวยิ่งเกลี๋ยวกลม

เขาคูมีระดับจับแต่เส้น
งานวางเว้นยังวางขีดสนิทสนม
พาดอยู่บนปากชามงามน่าชม
เขาเหมาะสมกันดีทุกลีลา

ไม่มีใครเอ็นดูพรากรักคู่ชอน
ก็ต้องงอนกันบางอย่างเห็นหน้า
งอนเสียจนงอแงใครนำพา
จนหงุดหงิดอดหนาระอาใจ

ตองกมหน้าหักหักลงตักน้ำ
เหมือนเกิดมามีกรรมต้องทำได้
น้ำกวยเตี่ยวภาเย็นร้อนเป็นไอ
ยังปลักใสชอนลงงจริงจริง

ฉันเอามือกุมหัวหนึ่งชั่วครู่
เหมือนเป็นหมอยู่ในซามแช่น้ำนิ่ง
มิอาจเอ่ยคำใดไปทั่วทั้งตึง
เหมือนโดนยิงจั้งจั้งโดยบังเอิญ

แม่ดรชนีของพี่อังคณ

ไหมหละแม่ตัวดีชอบชี่นี้
มีคนฉิวเธออยู่รู้ตัวไหม
พวกน้องนุงอืดอัดเพราะขัดใจ
ติดนิสัยแยแยแกล่ยากเย็น

ผมมิได้เอาจริงตึงอ้อมแอม
เอ่ยบอกแกมخور่องเมื่อมองเห็น
ภาวะประดักประเดิดเกิดประเด็น
ซึ่งอาจเป็นข้อสรุปแบบปุบปับ

แม่หัวดีถือดีชอบชี่สั่ง
น้องไม่ฟังบัญชากรมหน้าฉับ
แต่พี่โป่งโทองเทงไม่เกรงครับ
พระอันดับ*ประกาศมาดนักเลง

ชอบแสดงกิริยามายั่วฉิว
ผมเป็นนิ้วผู้พี่จึงมีแบ่ง
ไม่รับฟังไม่ก้มหัวไม่กลัวเกรง
เรื่องพวกเองพี่ไม่ยุ่งให้ยุ่งนั่ง

เพราะแยกมาอยู่เดี่ยวไม่เกี่ยวข้อง
จึงเพียงมองตากตากจากที่ตั้ง
มีบางคราอารมณ์จริงนึกชิงชัง
มีบางครั้งตั้งตนเป็นคนชม

ระหว่างผมและน้องมีช่องว่าง
ไม่มีทางไกลชิดสนิทสนม
แม้ดรชนีชี้สั่งยังมีปม
ที่ชอบชมก้อยนางและกลางกลัว

ยามดรรชนีชี้นิ้วต่างนิ้วหน้า
ค้อยค้อยหลบสายตามาหดหัว
เป็นภาพของน้องน้องที่หมองมัว
ผมแยกตัวอยู่ลำพังยังเห็นเลย

*ผู้เข้าร่วมพิธีโดยไม่ได้มีบทบาทสำคัญอะไร

อาบน้ำ

เมื่อเปิดน้ำลงถึงหวังจะอาบ
แต่เจอภาพในน้ำยามฉันทกัม
สบสายตาทกใจโยมาจม
จะลงมในน้ำกลัวสำลัก

แท้เป็นเพียงภาพติดจิตอ่อนไหว
ภาพหายไปในช่วงฉันทจ้วงตัก
สะท้อนวาบภาพในน้ำคล้ายความรัก
ที่ทอถักทวมจิตผิดที่ทาง

เป็นรักเร้นเช่นภาพใต้น้ำใส
ซึ่งหัวใจไหววูบก่อรูปร่าง
ที่ยามนี้รู้สึกเหมือนภาพเลื่อนราง
แต่ก็สร้างผูกพันและผันดี

สบสายตาคุณคุณอบอุณวาบ
คล้ายยามภาพดำรงอยู่คงที่
ยามฉนั้นยังทักทักวาร์กมี
ไกลแค่นี้แค่มองหน้าสบตากัน

อาบน้ำด้วยหัวใจพิไรพิลาบ
รู้ว่าภาพที่เห็นเป็นเพียงฝัน
แต่มีอาจหักห้ามความจาบัลย์
ความโศกศัลย์นั้นมาพร้อมอาลัย

อาบน้ำตาร่ำร้องมิตองป้าย
ปล่อยสลายเลื่อนลับกับน้ำไหล
เหลือแต่ความรู้สึกลึกติดใจ
หฤทัยหม่นหมองในห้องน้ำ

ปลอบผู้ให้

โอ้หัวใจใฝ่ฝันจะหมองหม่น
เมื่อเธอลนหวังดีที่ได้เอย
ให้ความรู้ผู้อื่นไซ้หวังร้ายเลย
หากลงเอยไม่เป็นเช่นใจจิ้งจอก

แม่จะให้ด้วยใจอันใฝ่ฝัน
อาจไม่ต้องจิ้งหวะวาทศิลป์
อาจผู้รับตั้งป้อมมียอมยิน
จึงปล่อยให้ตกดินหรือหมิ่นคิน

โอ้หัวใจหดหู่ของผู้ให้
จะหมองไหม้ราวรอนนอนสะอื้น
จะตำหนิตนทนทนกล้ากลืน
จะขมขื่นฝืนเก็บความเจ็บไว้

ความรู้สึกรักช่วยด้วยสะอาด
เมื่อส่งผลผิดพลาดอาจเป็นได้
มีต้องเก็บหม่นหมองครองหทัย
สำเร็จ-พลาดอาจเกิดในการกระทำ

ทั้งผู้รับผู้ให้ใช้คู่อาฆาต
มิควรเอาความผิดพลาดพาดกระหน่ำ
เพียงมิเก็บเอาไปใส่ใจจำ
แล้วอโหสิกรรม...ให้แก่กัน

ดวงไฟในคลื่นผัน

เคล็ดหนึ่งกำกึ่งต้น
ในช่วงคลื่นแตกต่างกัน
ภาพดวงสุริยันต์
มีรูปร่างแตกต่างกันไป

ช่วงคลื่นวิทยุ*
มองเห็นผ่านดวงได้
อินฟราเรด*พิเศษใหญ่
มีหลุมดำประจำดวง

อัลตราไวโอเล็ต*
เป็นวงเสดไฟลูกช่วง
รังสีเอกซ์*เสกรูกลวง
คล้ายลิ็กโบ⁺ โอแปลกจริง

พอต้นคลื่นปกติ
ดวงสุริยวิเศษยิ่ง
ยิ้มแย้มแก้มกลมนึ่ง
เรายิ้มรับขยับตัว

เดี๋ยวก่อนนอนยิ้มต่อ
ฉันจะรอตะวันหัว
คอยลุกขึ้นทำครัว
กินเที่ยงเลยเหมือนเคยมา

ดูในไมโครเวฟ*
พอสังเขปไม่เห็นหน้า
หลับอตุสุรียา
จนสายโตไม่ไหลเลย

บานชื่น

ดั้งเกิดมามีกรรมต้นตำแต่ย์
เป็นข้อเสียซึ่งคนมองผ่าน
เขาชอบแหงนมองฟ้าหาดอกจาน
เจ้าจึงต้องรีบบานแทนการโต

เคยอยู่ตามเชิงเขาแต่เกาก่อน¹
เคยร้อนผลิบานเป็นการโอ
เขาจึงใช้ประดับหมวกแทนพวกโบ²
จุดตั้งโล่ห์รางวัลอันงดงาม

เจ้าเคยเป็นมาลีมีความหมาย
จนกระจายสู่โลกหนึ่งถึงสองสาม³
ดอกชั้นเดียวถูกตัดแปลงแต่งไปตาม
ผู้นิยามความสวยด้วยแปลงพันธุ์

เป็นดอกไม้จัดจีบมีกลีบซ้อน
ให้สะท้อนความดีด้วยสีสัน
คนจึงทอดสายตามาชมกัน
พร้อมกำนัลทินนามให้ตามจริง

เขาตั้งชื่อเจ้าหวานว่า "บานชื่น"
พึงระรื่นเร็ดทรุคาลัยผู้หญิง
เป็นมาลีที่ภมรรอนแอบอิง
ด้วยรักสิ่งซึ่งสื่อคือมาลี

หากค่อนข้างสวยแต่รูปจวบไม่หอม
บานชื่นยอมจำนนจนหมองศรี
เพราะเกิดมาในโลกไม่โชคดี
เจ้าไม่มีกลิ่นหอมนุ่มกุมรา

แต่อาจสร้างคุณด้วยความสวยงาม
จึงรีบงานเพื่อหาทางสร้างคุณค่า
ก่อนชีวิตสิ้นไปในเวลา
ด้วยเกิดมาเพื่ออยู่ฤดูเดียว

(1) อเมริกากลาง

(2) เม็กซิโก

(3) พัฒนาแล้ว กำลังพัฒนา ด้อยพัฒนา

สร้างรัก

รักหนอรอนานสงสารรัก
ทางนั้กหักแนเพราะแพ้ทาง
ทางเดียวเที่ยวเดินเชิญร่วมทาง
ตามสร้างต่างเสริมรักเพิ่มตาม

สงใจใส่จิตติดต่อสง
ข้ามดงคองต้นฝ่าฟันข้าม
ยามจากยากจิตคตินิยาม
คอยถามข้ามถึงคนซึ่งคอย

ย่าฝากยากฝันจึงยื่นย่า
ถอยคำทำคนจำนนถอย
ล่อยคำล้ำคมฝากกลมล่อย
คำร่อยคอยรั้งคนพึ่งคำ

ช่วงจิตซิดจึงประหนึ่งช่วง
น้ำทรวงช่วงसानรักหวานฉ่ำ
นำรักนักรอคลอลำนำ
ยืนร่ำย้ารอขอรักยืน

ไกลใจไกลจักเหมือนรักไกล
ชื่นไหนไซ่หนักเหน็อรักชื่น
คืนรอขอร่องปองรักคืน
ชมอื่นชื่นอ่อนวอนรักชม

ฤทธิ์ถ้อยร้อยถักรักทรงฤทธิ์
สมจิตสิทธิ์จองรักปองสม
ลมรักหลักแรกแจกลื่นลม
คารมคมร่ำจำรักคา

(กลบท กบเตนกลางสระบัว)

หน้าไฟ

พี่เป็น"หน้าไฟ"ใจหดหู่
พวก"นกรู้"โยนผิดมาติดพี่
ยังมีอยากดิ่งตัน"คิดบัญชี"
เหมือน"ผีซำด้ามพลอย"น้องคอยเต็ม

จึงเหมือน"น้ำท่วมปาก"มีอยากอ้าง
เป็น"เบี้ยล่าง"ให้ซำกระหน้าเพิ่ม
จน"แผลเก่า"เปิดใหม่ใหญ่กว่าเดิม
พี่จึงเริ่มเป็นเป้า"เข้าตาจน"

"กายหน้าผาก"หากเจ็บยังเหน็บหนาว
"กินน้ำตาต่างข้าว"ราวหมองหม่น
เจ็บ"เข้ากระดูกดำ"ก็จำทน
ต้องเป็นคน"ปิดปาก"แต่ยากใจ

สู่"ผอนสั้นผอนยาว"ราวมิจบ
ตามระบบคนแพ้อ"แกไข"
แท้"ขุดบ่อล่อปลา"เพื่อควาชัย
ปราบ"ศึกในอก"ตนพันด้วยดี

มิใช่จะเกรงกลัว "ก้มหัวให้"
หากเกรง"ไฟลามทุ่ง"มุ่งมาจี้
กับพวก"บางซางยุ"กุโจมตี
แต่วันนี้เลิกป่าว"ชาวโคมลอย"

จึงเหมือน"ยกภูเขาออกจากอก"
"ก้นกระดก"ตั้งเช่นใจเตนหยอย
ไม่คิดจะ"แกล่า"หรือสำออย
ไม่ยากคอย"คางเหลืออง"กับเรื่องรัก

ข้อบังคับ

ต้องมีคำพึงเพยในทกวรรคและ
ต้องเขียนติดต่อกันสองบทขึ้นไป
ในแต่ละวรรคต้องไม่เกินแปดคำ
ทั้งนี้เพื่อความไพเราะและกลมกลืน

(กลบท พึงเพยรจนา)

ธงนำร้ว

คิตคิต ดูถึงคำธงนำร้ว
คล้ายคล้าย ทิวแถวโตมิใช่หรือ
นัยนัย ธงคงความสำคัญคือ
ราวราว สื่อประสงค์ที่ธงมี

แน่นแน คือเป็นธงส่งความหมาย
เปรยเปรย คล้ายธงนำทำหน้าที่
เหมือนเหมือน เป็นหัวแถวแนววลี
ทุกทุก วรรคหลักชี้ดูที่ธง

ดูดู ไปใจความที่ตามต่อ
ค่อยค่อย คลอคำหน้าอย่าเดินหลง
ต่อต่อ ไปตามแนวแถวจะตรง
นึ๊กนึ๊ก งงธงเชิญให้เดินตาม

เริ่มเริ่ม คิดทิศทางวางแนวเรื่อง
เกรงเกรง เพื่อองความคิดติดคำถาม
ซักซัก มีมากข้อมาต่อความ
จู่จู่ นามของธงก็ลงเอย

รู้รู้ ทิวแถวตรงธงนำหน้า
เดินเดิน ตามกันมาอย่างผ่าเผย
จริงจัง ไม่มียากลำบากเลย
อย่าอย่า เปรยไม่ขยับจับปากกา

ไหนไหน ก็ฝึกฝนจนพอรู้
ตรงตรง ดูพอฝึกได้ใช้หน้ากหนา
แรกแรก ก็พอรู้งูปลาปลา
บ่อยบ่อย การรจนาก้าวหน้าดี

(กลบท ธงนำรู้)

สลักฉันท

ยังรักสลักฝัน
แม่มากจะพากเพียร
สรรคัพทระดับชิน
แถวบ้าน ณ ชานกรุง
มาคหมายขยายฉันท
เพื่อก้าวเตชะชาวบ้าน
วาดฝันกระนั้นหนอ
เริ่มต้นฉงนนัก
อารมณ์จะโยเย
ถ้ารักมีหนักหนา
แต่รักสลักขลัง
จึงจินตดิ้นรน

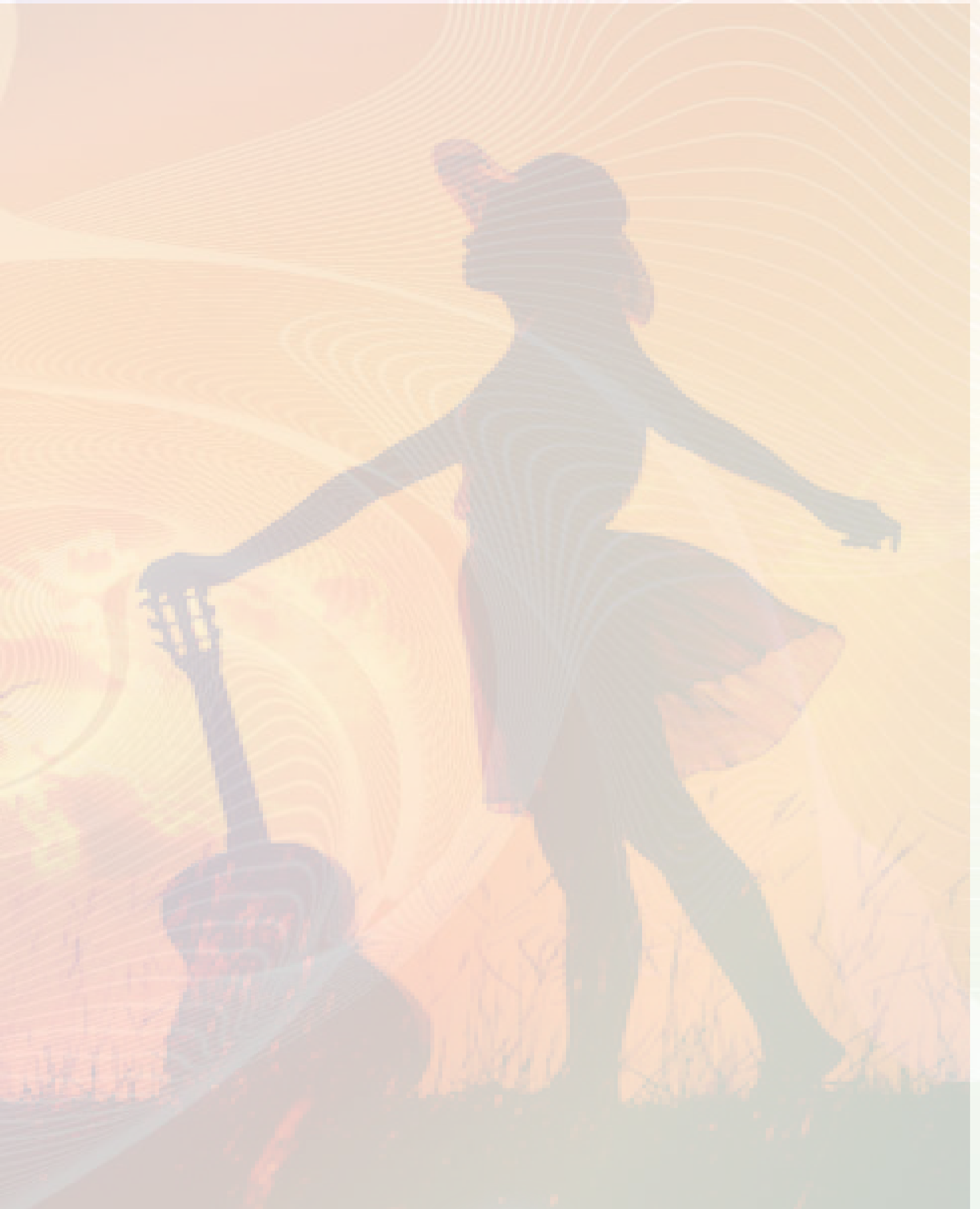
มนมั่นขยันเขียน
จะประดิศประคอยปรุง
ระคะดิน ณ ถิ่นทุ่ง
คละระคนนิพนธ์งาน
อภินันทนาการ
อภिरมย์นิยมรัก
กะจะต่อมูทอถัก
ฉะมะงุมมะงาหรา
ก็ประเดประดังมา
จะกบฏมือดทน
มนหวังจะตั้งต้น
จะประดิศประคอยกรอง

หมายรักประสงคฺสม
เพียงรักประจักษฺครอง
ตั้งฉันทฺประพันธฺขับ
คีตาสุวาทิน*

ผิวลุ่มประสมสอง
สุกระจางสว่างจินต์
ดุริยศัพทฺเชลงศิลป์
จะประโคมประโลมใจ

*คนเล่นดนตรี

(อินทรวีเชียรฉันท 11)

เปะปะประพันธ์

(วสันตดิลก 14)

(ฉั้น-นี้-สะ-เหนอ-หะ-ทะ-ยะ-เธอ.....ผิ-วะ-เจอ-และ-ลอง-อ่าน)

ฉั้นนี้เสนอหทยเธอ	ผิวเจอและลองอ่าน
สรรคำชนิดมิพิสดาร	ดูหญ้าประดับดิน
เต็มสี่ประสงคฺพจนสวย	เสนาะด้วยระบายศิลป์
อ่อนหวานประมาณมธุระริน	มนชื่นระรื่นฝัน
คัดคำพิไลวจิพิลาส	ระคะดาษระคนกัน
ด้วยการผสมกษณยสรร	ขณะรอยวลีเรียง
หวังว่าจะอ่านอมตะปาน	กลกานท์ประกอบเสียง
ทำนองวลีสีเสนาะเพียง	ดุริยางคเทวา
บรรเลงประโลมกมลมิ่ง	นिरสิ่งเประโทะษา
เคลิ้มจิตจรด ฌ รจนา	สุวลีกวีวรรณ
ฟังพรและฟังพิริยะแนว	ประลุแล้วสิกรองฉั้นท์
แม่เพียงจะเริ่มเปะปะประพันธ์	เงอะงะงมจงเพียร

ดีใจประดุจปะอมฤต
แม้ยากมิรอก็จะมุเรียน

ริลิขิตมิตคิดเปลี่ยน
จะมิหยุด ณ จุดยอม

อิทิสั่งฉันท์ 20

เริ่มรืกรักรจะรายจะเรียงจะร้อย
ประดุกประเต็มประติดประดอย ประพันธ์ฉันท์
ราวระบ่ำระบายระบบ ฦ บรรพ์
กะคำและพจน์ประชดประชั้น เชลงความ
ซึ่งสนับสนุนเสน่หส์นาม
ผิคคนสนิทจะติดจะตาม จะต้อองใจ
หากสนุกสนานฉะนี้ไฉน
มิชอบกวีพิรืพิไร ระบายคำ
เมื่อประมาณประเมินมิเกินมิกำ
ระริกกระรื้นชะชื่นฉะฉ่ำ ชโลมมาน
จึงริเริ่มคะนองและลองรืออ่าน
ริค่นริคิตลิติตตผसान ผสมปน
อิทิสั่งมิวายฉงายฉงน
มิน่าจะนับริสัปตน กะต้อตัน

เพียงละเล่่นจะฝีกพิล็กพิล่่น
กระทบกระเทียบกระแทกกระทั้น กระทบเดียว
หาวิธีจะอีดจะฮีดจะเฮี้ยว
ตะลิตะลานจะชาญจะเซี้ยว จะซ่าของ
จึ่งกระเง่ากระงอดกระแงงกระงอง
มิใช่จะแกล่งกะแพรงกะพรอง บ่ปากเพียร
แม่เซลงชนิดกระมิดกระเมี้ยน
ชะม้กเขม่นจะเข็นจะเขียน ขยันจริง

เมฆรำพึง

เมฆลอยฟ่องหมองหม่นเหมือนคนเศร้า
ทึบทึมเทาที่ทาบทำภาพหม่น
ด้วยวิปโยคโลกทำจากคำคน
จวนจะหล่นจมปลักด้วยหนักเกิน

เหมือนที่ถมโถมถั่งยังมิหน้า
มานมัวดำคล้ำหม่นบนทิวเขาเห็น
จวนจะหล่นลงทับให้ยับเยิน
เหมือนบังเอิญแต่บังบดเมฆหมดทาง

มิอาจฝ่ามานขมพืงลมล่อง
มีแต่ต้องยอมคลอยถอยลงล่าง
จะขยับเขยื้อนยังเลื่อนราง
สุดอ้างว้างขึ้นขมระทมระทวย

ยอมแพ้ม่านหม่นดำที่ค้ำหัว
ด้วยหวาดกลัวไร้ใครเยอใยช่วย
อยากจะกลับระดับหาวถึงคราวช่วย
ถูกกั้นด้วยม่านหม่นใกล้จมนม

สวรรคเื่อแสงสีไมตรีจิต
ด้วยน้ำมิตรกรุณาโอบอุ้ม
ส่องให้เห็นซาตานการควบคุม
กำลังรุมล้อมกรอบครอบเมฆไว้

จะหลุดพ้นม่านมืดที่ยึดขม
หรือจะต้องยอมขมก้มหัวให้
เพื่อจะพาตัวรอดอยู่ปลอดภัย
หรืออย่างไรเมฆก็ต้องตกท่องฟ้า

บ้านทุ่งบนคองอ่าว

บ้านในสวนบนทุ่งโอบคองอ่าว
เหนือชายหาดทอดยาวราวไม้จบ
มีเสียงคลื่น ซ่า ซ่า ครากระทบ
แต่ไม่กลบเพลงจักจั่นดังลั่นไพร

ริ้วแสงทองส่องระยับจับน่านน้ำ
เมฆลอยต่ำระบายหน้าขอบฟ้าใส
จวนตกตุ้มจุ่มน้ำอยู่รำไร
เกาะน้อยใหญ่เรียงรายสุดสายตา

สายลมลอคลอคแถวแนวมะพร้าว
ใบสั้นยาวพร้าวพร้อยถอยหลังหน้า
ใบสนน้อยย่อยต้องแต่งแกว่งไปมา
หล่นเป็นพรมสีชาหนานุ่มนั้ก

เหมือนมีเรือเหื่อน้ำในความคิด
แล่นมาติดสินลายถูกทรายกัก
คล้ายหุแว้วสำเนียงเสียงร้องทัก
ซึ่งสลักในจิตนิจนิรันดร

มีอ้อมแขนแสนทรูภูมิทัศน์
โอบสัมผัสแดดดวงในห้วงฝัน
มีอากาศพิลาสล้ำเป็นกำนัล
มีชีวันชื่นฉ่ำเป็นกำไร

มีวิถีเลี้ยงชีพไม่รีบเร่ง
ก้าวตามเพลงฝนฟ้ามาแต่ไหน
มีตำนานบอกประเด็นความเป็นไป
ที่โยงใยบรรพชนบนตำนาน

แม้อยู่ห่างต่างถิ่นแดนดินไหน
แต่หัวใจยังถือนี่คือบ้าน
ด้วยรู้สึกนึกคิดจิตวิญญาณ
ถิ่นสถานอื่นใดก็ไม่เทียม

ละเพื่อประโยชน์

เอาทองรูกระเบื้อง
พราប់นโตคนเมา

แพ้วพายไซมีค่า

เสมอไซเจอดี

หอมคอกก็พอแล้ว

หาช่องมองให้งาม

หรือผ่านปานอากาศ

मितอบโตตอดี

ปานโปร่งหรือโล่งวาง

มิรู้มิเห็นเทียว

เพียงรับปรับใจตน

ตระหนักรู้ดูที่เย็น

ทองก็เปลืองและสูญเปล่า
ตนอาจต้องหมองราศี

ชนะมาก็ราศี

แก้ไขยากหากใจทราม

น้ำล้นแก้วก็ไม่หยาม

เบื้องหน้าหลังอาจยังมี

ไร้อำนาจมากดขี่

วางใจวางนิ่งอย่างเดียว

ถึงอยู่ข้างมิแลเหลียว

ตั้งจิตมั่นมิผันคีน

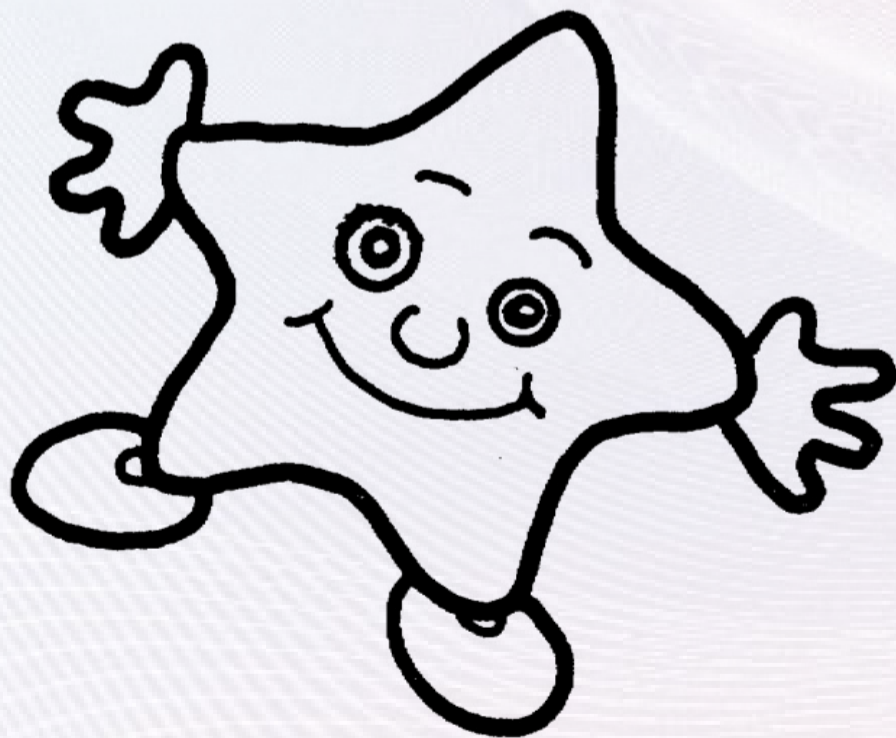
มิต้องทนไม่ต้องฝืน

ก็วางเปล่าเบาสบาย

หนึ่งคนมีสองมือ
แม้อยากทำมากมาย
แค้นคิดจิตเป็นโทษ
เลิกซึ่งพึงอภัย

มีอาจถือไว้หลากหลาย
ก็เกินเพียรเปลี่ยนโลกไป
ข้องซึ่งโกรธก็หมองไหม้
จิตปราโมทย์ประโยชน์งาม

(กาพย์ยานี 11)

ยืมทั้งน้ำตา

อยากจะยืมแต่ใจโยละเหี้ย
ใช้คสเปียร์เสียไปบ่กลอนไม่หวาน
เมื่อกัญชาซาฤทธิ์จิตร้าวราน
กับตำนานจูเลียตเกลียดโรเมโอ

เจ้าเงาะแย่งบุษบาแล้วพาหนี
เพราะโกรธที่อิเหนาว่าเขาโง่
เป็นเหตุให้จินตหราเจ้าพาโล
ไปพรำบ่นมณโฑใหญ่โตเชียว

ว่าไม่ช่วยกวาดชั้นจันทะโครพ
จนได้พบโมรากกลางป่าเปลี่ยว
แถมบ่นว่าพระอภัยฯไปป็นเกลียว
เกิดฉุนเฉียวนอกบทกับริจนา

เพราะงูเห่าตกใจเห่าไม่ออก
ลิงจึงหยอกยั่วเย้าพร้อมกล่าวหา
เป็นเพียงงูตัวเก่า"เสาวภา"
กระต่ายมาหลงงูแทนดูจันทร์

แม่แต่แถมแถมขยับกลับตาลปัตร
เสียวรัดกับเรื่องราวชาวโศกศัลย์*
ไปรองรับน้ำตาคนจาบลิ้น
จนแถมป้องหมองพลันชั้นจึงเลื่อน

อยากจะแถมแถมอิมยิ้มสดใส
แต่หัวใจชมปราณน้ำตาเปื้อน
กับกลอนอันรันทศมดรักเยื่อน
ยิ้มให้เพื่อนเหยยเหยยได้แค่นี้

*ข่าวระเบิดที่พระพรหมเมื่อ 17 ส.ค 2558

ยิ้มที่ตอบมา

ทั้งมณโฑบุษยามากันหมด
โรเมโอหลงบทจินตหรา
จูเลียตอิเหนาเศราโศกา
เมื่อโมราฉื่อนชนะพระอภัย
[เมากัณฐากันรีไฉนเอย]³

บางเวลามานุษย์สุดอึดอัด
สารพัดงวยงงและสงสัย
จนมิรู้ว่าที่เห็นเป็นอะไร
จะว่าไฉนก็เหมือนเช่นมิเป็นจริง¹

"เหมือนมีดมนอนธการน้ำตาลหมด
อนาคตรจนาน้ำตาหญิง
อิเหนาเอ๋ยเคยแอบแนบอกอิง
โรมิโอโซ่วหยิ่งแย่งชิงชม

จนจุเลียดเกลียดโมราสีดาค้อน
พระรามยอนตามนางคู่สร้างสม
หลงนางไอ่ไฟ่หานัยตาคม
ขูลุขมผิดหวังคู่พังคี"²

"คนรักห่างนางอ้วหัวใจสลาย
รู้สึกอายกามนิตวาสิฎฐี
สาเหตุนั้นขูลุเขารูดี
มักกะลีบางผลไรคนธรรพ์

เจ้าเงาะไปหลงนุชบุษบา
รจนาวีปโยคเศร่าโศกศัลย์
แม่พระอภัยมณีศรีสุวรรณ
ละเวงนั้นวันลาร้าอาลัย"¹

"หรือเมรีเมามายฝากลายสือ
โดยฝีมือคราน้องหม่นหมองไหม้
ช่างรอยรสพจมานกานท์สะใจ
สนุกในความคิดประดิษฐ์เรียง"⁴

"เป็นเพียงวาสิฏฐีหนีกามนิต
เพราะหงุดหงิดหลายรอบที่ชอบเลียง
นางวันทองหนีขุนช่างลงข้างเตียง
จันทราเสียงหนีจะเต็ดมาเพชรฯพลัน"¹

"เหมือนไบรอนร้อนเรโซเซเศร้า
เหมือนท่านเปาบุ๋นจิ้นสูบฝิ่นฝั้น
เหมือนขันที่มีใจให้นางกำนัล
เหมือนคนธรรพ์บรรเลง เพลงพิศคีย์"⁵

"เกิดเป็นคนต้องผูกถูกกับผิด
และชีวิตตายกับอยู่นั้นสู้
ต้องทนทุกข์สุขโศคราโศก
บทกวีมีถูกผิดอย่าคิดใด"¹

1. Parinya In-Udom

2. Prayad Pantasri

3. Manas Suwannahong

4. ดิลกะ วสุธาร

5. กล้า ลาบุญตา

มือที่วาดดาว

"เธอหายกลัวมืดหม่นผ่านพ้นเศร้า
เป็นเพราะเขาวาดดาวแวววาวหรือ
มิใช่แน่แต่แสงมาจากตาปรือ
ของคนถือโอกาสตามวาดดาว"¹

"วาดวงแหวนแสนแปลกกาแล็กซี
วาดฤดูร้อนเพลีนทองเหินหา
วาดแววรักรักดีใจละไมพร่า
วาดวาบวาวขาวสว่างมิสร้างทรวง"²

"ตั้งวงแหวนแทนใจใสสะอาด
พิไลพิลาสจรุงด้วยรุงรวง
ดับความเศร้ามืดหม่นบนแดดดวง
ส่งแสงช่วงสว่างกลางกมล"¹

"ตั้งคู่แถมแต่งทรงทามหวังฟ้า
ดวงยิหฺวาพาสุขทุกแห่งหน
ดุจคอสมอสทอดหยั่งภวังค์ยล
คือสากลแห่งรักจักรวาล"²

"กาแล็กซีทั้งวงคงพิลาส
เพราะเธอวาดวงแหวนจิ้งเสนหวาน
สว่างช่วงหวังฝันอันตระการ
สวยกว่าล้านดาวใดในเอกภพ"¹

"แถมแต่งดาวลูกไก่จันทร์ใสส่อง
ทางช่างเฝือกผูกผ่องฉลองสบ
เนบิวลาทาเพิ่มเสริมมิลบ
หลุมดำจวบครบถ้วนมือนวลนาง"²

"ด้วยอำนาจพันผูกดาวลูกไก่
เปล่งประกายส่องใจใสสว่าง
ดาวที่วาดทั้งระบบลบเลื่อนราง
มีค่าค้างงาม้วนากแล้วเลย"¹

"เพื่อรวบรวมความคิดเป็นกิจจะ
อาจสรุปสาระด้วยเฉลย
โดยอิงบทกวีที่เปรียบเปรย
อันอาจเอ่ยเพื่อจะอธิบาย

กาแล็กซีนี้วาดบนหลังมือ
ซึ่งมุ่งสื่อแสดงแจ้งความหมาย
ถึงหัวใจแสนซึ้งของหนึ่งชาย
ที่ระบายภาพงามความใส่ใจ

ดั่งเก็บดาวราวฟ้านำมาวาด
ภาพพิลาสกระจ่างสว่างไสว
ประดุจบนหลังมือคือหัวใจ
ความมืดมัวกลัวใดหายไปพลัน"¹

- 1.Parinya In-udom
- 2.Prayad Pantasri

๓ จุบจับกระซิบน

"วิหคหนุ่มกลุ่มใจนอนไม่หลับ
กระสายกระสับนอนนี้กจนตีกตีน
ค่านี้นานปานกลับโอษฐ์วัยยืน
รอเจ้าตื่นคืนมาซาเหลือเกิน"¹

"แสนกระสายกระสับยากหลับลึก
มโนนี้กรีกการคืนนานเนิ่น
ภาพนวนกตกผลิกนอนนี้กเพลีน
แม่มิเชิฏก็เห็นหกตกถิ่นเธอ"²

"เพิ่งจากกันไม่นานยังหวานไหว
แม้จะจับหัวใจยังไพลผล
ความรู้สึกละลอกเมื่อแรกเจอ
นวนกนองละเมอเห็นเธอมา"¹

"พ่ายนิวรณ์คอนรักจิตผักไผ่
เหมือนมนต์รัดมัดใจเฝ้าไผ่หา
ส่งกระแสน้ำจิตมีสิ้นซา
จองตีตรายาหยีปักซีแพน"²

"หลับไปได้เพียงครู่คล้ายหูแว่ว
เสียงแผ่วแผ่วแต่ซาบซึ่งตราตรึงแน่น
ด้วยเสนาน้ำเสียงเพียงพินแคณ
เสียงซึ่งแสนอ่อนหวานซ่านหทัย"¹

"สกุณิจีจาภาษานก
บินโผนผกส่งสำเนียงเสียงสดใส
เสียงจะจิบกระชิบซ่าพรวดไพโร
สู่ทรวงในไซรห้สัมผัสจิต"²

"นวนกน่องหลับไหลใจเอิบอาบ
ซัดทั้งภาพและเสียงเพียงถวิล
หรือว่าภาพที่เห็นเป็นสุบิน
ดั่งปักชินกระชิบผ่านมานิทรา"¹

"สื่อสารคนปนนกโกหกไม้
ส่งจากใจไซสองสองภาษา
ทั้งสุบินจินตภาพไหววาบตา
ซึ่งอุราคราสง-รับประทับทรวง"²

**"ภาษานกจับจิบกระชิบลับ
นกน่องหลับเลื่อนรางฝันบางช่วง
คนปนนกยกคำฝากจากแดดวง
ดั่งกล่อมหวังนิทราสุขารมย์"¹**

"มิลึกล้ำคำยากเสียงปากนก
มิโกหกพกผันให้ผันลม
สงจิบแจบแอบพิศเพียงชิดชม
ชวนเล่นลมเรงราปักษาใจ" ²

"ปักษาจิตชิดชมคารมจุกจิบ
ส่งกระซิบจิบจึกหักจากไหน
ยังยินเสียงแน่นแน่นแม่หลับไป
หรือผันใหม่ซ้ำซ้ำที่คำเดิม" ¹

1. Parinya In-Udom
2. Prayad Pantasri

กระซิบรัก

"เพียงขอความสั้นสั้นนั้นรับรู้
คำที่อยู่แนบสนิทจิตเสมอ
ที่ควปิดออดมเคยบ่าเรอ
ผาแดงเสนอหญทัยนัยเดียวกัน" ¹

"กระซิบซำย่ากาลตำนานเกา
แต่รบเราเข้าถึงคะนึ่งฝั้น
ตั้งอณูชูขึ้นพื้นชีวัน
รักษ์เฒ่าพันธุมนุสสามิราโรย" ²

"คำซึ่งเราดวงฤดีมีความหวัง
แต่บางครั้งเป็นภัยใจให้โหย
จึงให้ทั้งปราโมทย์และโอดโอย
ซึ่งเป็นโดยพิศวาสัญชาตญาณ" ¹

"อาจารย์พลังปากอยากกระซิบ
เพียงขมุบขมิบหยิบยื่นผ่าน
มิมุ่งหมายมั่นรักภักดีดวงมาน
แวมิหวานพาลขมคงตรมตรอม"²

"ถึงจะขมจะหวานหากผ่านหู
มักชี้ตู่ไขว่คว้ามาถนอม
ถึงรู้ยู่หนักหนาว่าจอมปลอม
ยังสมยอมให้อยู่คู่หัวใจ"¹

"กระซิบทราบวาบความแนบความรัก
มิเหหักหลักจริงอ้างอิงได้
จับจอมจริงยิ่งกว่าปลอมยินยอมไย
ยอมเคียงคู่อยู่ไกลตั้งใจปอง"²

"มีรูจริงหรือปลอมมอมกระชิบ
รักลอยลิบหายลับเกินจับต้อง
เหมือนเมรีเมาคำน้ำตานอง
เสียงกระชิบดังก้องจนน้องตาย

กระชิบรักเพียงไอษฐ์โหดอย่างยิ่ง
กระชิบจากใจจริงยิ่งความหมาย
กระชิบรักกับดักงามด้วยน้ำลาย
ทั้งหญิงชายทุกคนหลงมนต์กระชิบ" ๑

1. Parinya In-udom
2. Prayad Pantasri

พินล่ำเพลีน

"ฟังเพลงพิณถวิลฝันถึงวันเก่า
เคยมีเรานั่งเคียงฟังเสียงหวาน
ขับลำนารำอักษรเป็นกลอนกานท์
สอดประสานเสียงพิณจินตนา"³

"ยังย้อนรำคร่ำครวญพิณหวานให้
ด้วยหัวใจโอดครวญรำหวานหา
ทวงทำนองครองคู่ก้องกู่มา
แว่วหวานว่าอย่าร้างรักจางจร"²

"อย่าทิ้งให้ลานคุณพูนเทวษ
อยู่กับเศษกลีบหวานของกาลก่อน
เถียงนานอยคอยทำด้วยอาวรณ์
ล้างสังหรณ์บอกว่าเธอลาแล้ว"¹

"เพิงพิงพักรักลาน้ำตาร่วง
พิณกล่อมทรวงหวงหาอรุณาแป้ว
ลมลอยล่องพ้องใจคนไกลแนว
พิณผิวแผ่วแว่วผ่านเยือนหวานใจ"²

**"ทิ้งเถียงนาเนิ่นนานจนปานนี้
ตะแบกสีม่วงหวานบานไสว
หรือเพลงพิณสิ้นมนต์ดลหทัย
พิณอาลัยคนพังยั้งคร่ำครวญ"¹**

"ตะแบกบานลานเดิมเริ่มโรยร่วง
มิติดหวังชีวิตดีดพิณหวาน
คอยเสมอเธอคืนวันขึ้นชาน
ใจรัญจวนเจียนสิ้นแต่พิณเพลिन"²

- 1.Parinya In-udom
- 2.Prayad Pantasri
- 3.Manas Suwannahong

๒ ลางพิศตร

"ความรู้สึกร้างใจไสพิสุทธิ์
แห่งมนุษย์คนหนึ่งพึงมิให้
จะเป็นน้ำสำหรับดับฟอนไฟ
คอยประพรหมหัวใจจนไสเย็น

หัวใจที่มีรักอันหนักยิ่ง
ใช้ใจจริงไตร่ตรองจะมองเห็น
ไสสะอาดปราศพันระทุกประเด็น
พร้อมจะเป็นของแถมซอมนแซมใจ"¹

"เย็นแห่งรักรักดีจิตพิสิฐสุด
เย็นวิมุตหยุดอยากทุกขยากใหญ่
รักละลายโมหันธ์ป้องกันภัย
เลี้ยงหทัยไฟหวานทุกวารวัน"²

"รักที่เย็นระรินหวานชื่นจิต
ไม่เป็นพิษเป็นภัยไม่โมหันธ์
เป็นรักสารพัดมหัศจรรย์
เลี้ยงहतย์ไฟฝันทุกวันคืน"¹

1.Parinya In-udom

2.Prayad Pantasri

มหัศจรรย์แห่งอนาถา

"ความยากจนคนแค่นแสนสาหัส
สารพัดความทุกข์ที่ซุกซ่อน
ความผิดหวังอย่างหนักกร้าวรอน
ทรัพย์สินเนื้อทองของกวี" ¹

"อุดมรักภักดีพร้อมมียอมคิด
ร่ำรวยกิจชิตชวนสงวนศรี
หลงระเริงเพลิงเย็นเช้ญญาติ
แท้อัคคีบีฑามิลาโรง

ขาดคนรักหลักทรัพย์จะจับจ่าย
ขาดโฉลกโชคร้ายเฉียดตายโหง
ขาดเส้นสายนายไถ่มีโยโยง
ฮุกขาดโพรงโคลงลี้กวีลับ" ²

" ประวัติยอดกวีมีในโลก
ล้วนเสรำโศกแอบแฝงเป็นแรงขับ
มิใช่ความอุดมสมบูรณ์ทรัพย์
ความอาภัพอัปภาคย์มากพระคุณ

*ความขาดเขินเกินทนจนสร้างฝัน
เพื่อรำพันวันย่ำอย่างอิมอุ่น
ความลำบากยากเข็ญจึงเป็นทุน
สร้างสมดุลในชีวิตจินตนา*

หนีไป* ตูมู*รุหลิงฉาก
คนทุกขยากปากแห้งแสวงหา
ไบรอน*เซลลีย์*ตีราคา
เสรีภาพล้ำค่ากว่าชีวิต

จอห์น คีตส์*ปุษกีน*หมดสิ้นสุข
มีความทุกข์กมลจนโศกศัลย์
รพินทรนาถ ฐากูร* อาดูรครัน
คาร์ล แซนด์เบิร์ก*ชนสามัญนิรันดร

อนาথাพาจิตคิดสร้างสรรค์
บทประพันธ์อันละเอียดละเอียดอ่อน
ด้วยกวีนิพนธ์จินตภาพเป็นภาพยกลอน
อนุสรณ์ฝากโลกที่โศกชม "1

"ขอบคุณกับทรัพย์จันทมิสิ้นสุด
ปริญญา มิหยุดชุดชั้นสม
มอบดอกไม้คู่ขวัญจาก พันคม
ขอชื่นชมลมฝากรักยากจน"2

1. Parinya In-udom

2. Prayad Pantasri

ไม้ร่างไม้ลา

"แค่คิดแค่คอยทางน้อยหวังนะ
ไม้เอะไม้อะจะตามจะต่อ
โตกลอนต่อนกันเท่านั้นเป็นพอ
ไม้ทตไม้ท้อยยังรอยังรัก

คำสัตย์ชัดเจนไม้เกณฑ์ไม้กะ
ไม้เล็กไม้ละไม้ผละไม้ผลัก
ไม้ต้องกังวลสนใจมากนัก
ทำงานแล้วพักหากหนักปล่อยวาง"¹

"ไม้เล็กไม้แล้วแนแนวมุ่งมั่น
ไม้หวาดไม้หวั่นร่วมกันสรรสร้าง
เพื่อโลกใตักหายคลายมีดจืดจาง
ส่งสุขทุกทางไม่วางว่างกลอน"²

("Don't give up,
Don't hesitate, as to be allied;
The sad world needing your kinds;
Giveaway poems with Happiness smiles.")²

"จะตามจะติดลิขิตไม่ขาด
จะหวังจะวาดและอาจจะอ่อน
จะขอพึ่งพิงจะอิงอาทร
ยามเมื่อยเหนื่อยอ่อนทุกขรอนทุรน

จะอวยจะเอื้อจะเชื่อเสมอ
แม้ไม่อาจเจอไม่เพื่อไม่บ่น
แต่อาจจะคิดหงุดหงิดกังวล
แล้วก็จะทนไปจนจะมา"¹

"ยังเยี่ยมยังเยือนมิเลือนมิลด
ต่อคำร่ำพจนรสร้อยคอยหา
เปรี้ยวหวานมันเค็มเข้มขมคมคา
ซาบซึ่งตรึงตราค่าคำจำใจ" ²

- 1.Parinya In-udom
- 2.Prayad Pantasri

ไปป์เซ็คสเปียร์

"เซ็คสเปียร์มีไปป์จุดไฟฝัน
จึงสร้างสรรค้บทกวีไม่มีเปลี่ย
ฉันมีเธอกล่อมอารมณ์ขมเหมือนเปียร์
ฝันไม่เคยละเหี่ยเสียแต่มา"¹

"โรมิโอ-จูเลียตรักเคียดเคือง
เรื่องเราเร่งลามเลียเซ็คสเปียร์เหงา
มีมีเปียร์เพลี่ยใจดูดไปป์เอา
พ่นไศกเสราเป่าละเหี่ยขึ้นเซียร์ซัวร์"²

"เซ็คสเปียร์โชคดียังมีไปป์
ทำอย่างไรเมาคลายหายปวดหัว
เหมือนเธอหอมเปียร์ซ่ามาตามัว
หรือกลับตัวเลิกราหันหาไปป์"¹

"หากเข็คเปียร์มาสยามต้องตามหลง
บองกัญชาบองตรงคงพิสมัย
ดูแล้วสร้างจินตนาล้ำกว่าใคร
ยกนิ้วให้เป็นหนึ่งถึงวิมาน"³

"หลายเขตชั้นธกัญชามาเป็นสูตร
เพราะคนดูธกัญชาแคตาทหวาน
ไม่มีพิษมากมายถึงวายปราณ
คนแก่เกาเนานานทานเคยทำ"¹

"ส่วนอาหารจะสนองได้ลองลิ้ม
เสนอชิมกวยเตี้ยวเนื้ออร่อยหน้า
สูตรต้มด้วยใบกัญชาซ่าไม่อำ
แต่อย่าพรวดังว่าหมาตายิน"³

"ซุร๑ส๑ด๑ว๑ย๑ก๑ญ๑ชา๑มา๑แน๑น๑เห๑น๑ย๑ว
เป็น๑ก๑ว๑ย๑เต๑ี้ย๑ว๑ไทย๑ทำ๑ประ๑จ๑ำ๑ถ๑ิน
มิ๑ดู๑ด๑ไป๑บ๑้๑แ๑ค๑เ๑า๑แล้ว๑เรา๑กิน
อร๑รอย๑ล๑ิน๑กิน๑เพ๑ล๑ิน๑เก๑ิน๑บ๑ร๑ร๑ยา๑ย"๑¹

"ไม๑เ๑มา๑เห๑ลา๑แ๑ค๑ลา๑ไป๑บ๑น้ำ๑ใส๑ช๑ด
ก๑ว๑ย๑เต๑ี้ย๑ว๑ส๑ด๑ร๑ส๑ไทย๑ถู๑ก๑ใจ๑หล๑าย
ก๑ญ๑ชา๑ผ๑ัก๑ม๑ัก๑ใส๑อยู่๑ไม๑ว๑าย
ฟ๑ัง๑ส๑บาย๑ห๑าย๑เศ๑ร้า๑เส๑ียง๑เ๑า๑แ๑คน"๑²

"ก๑ิน๑ก๑ว๑ย๑เต๑ี้ย๑ว๑ใส๑ก๑ญ๑ชา๑เป็น๑ยา๑ไ๑ด๑บ
ล๑ุก๑ซ๑ึ๑น๑โ๑อบ๑ก๑ัน๑เต๑น๑เล๑น๑ช๑่ว๑แล๑น
พ๑อก๑ญ๑ชา๑ห๑ม๑ด๑ข๑ล๑ัง๑ก๑ิน๑ร๑ัง๑แ๑ต๑น
ส๑ล๑ัด๑แ๑ชน๑ป๑ู๑บ๑บ๑ี๑บ๑จ๑ับ๑ทำ๑ไม"๑¹

"หมี่ แมว หมา มด หมี่ มากมีม้วน
ต่างชั้นชวนสรวลสันต์มันเข้าไส้
ความเป็นคนค้อยพินคั้นเร็วไว
เมื่อมนต์ไสยกัญชาเสื้อมชาลง"²

"เอะ! ทำไมเหลือแต่ถวยหนอกววยเตี่ยว
จึงยื่นเหลียวหน้าหลังด้วยยังหลง
เห็นแมลงแกว่งกันคนเป็นงง
โยตั้งวงเตนม้วนไม่ชวนกัน"¹

"เตนม้วนจูลีเยตเกลียดคนรัก
โรมิโอบอกหักรักแปรผัน
เตนม้วนม้วนชวนฮาสารพัน
ชวนไม่ทันหันมาเพื่อนพารา"²

"หลงลืมถ่วงก่วงเที่ยวไม่เหลียวหา
แต่ยังเมากัญชาตาหวานฉ่ำ
เมื่อจูเลียตเกลียดใครเธอใจดำ
เราจึงเต้นระบำกับโรมิโอ"¹

"ตั้งลอยล่องท่องสรวงควงจูเลียต
แสนคล้ายเคียดเบียดเล่นเต้นโก้โก้
ฉลองวันเลิกแฟนร่วมแดนซ์โชว์
ไม่มโนมเมเซย์(Say)รักใคร"²

"ออกลีลาขาแขนแสนสนุก
อาจอีหลุกหลุกขลักเสียหลักไถล
หรือมีคนขีดขาถลาไป
ถึงแองแม่งแต่งหัวใจออกไปเซ็ง"¹

"ปล่อยหัวใจใสศดคนหมดรัก
แม่อกหักแขนขาพาเถลิง
ยังรำรำคำคีนขึ้นระเริง
รักตั้งเพลิงพัดปลิวปลิวไปมา"²

"รู้สึกเหมือนมีเหงื่อขึ้นเสื้อแสง
คงอารามรุนแรงแห่งถลา
จนมนัสสลัดทัณฑ์พิชกัญชา
สติตื่นคีนวิญญาณ์มาดังเดิม"¹

1. Parinya In-udom
2. Prayad Pantasri
3. ตะวัน ทออธุน

ขวัญผวา

"กายดับฉับพลันมิทันได้ถาม
ระเบิดตุ้มตามไฟลามลุกจ้า
มิรู้หัวใจใครมีเจตนา
สั่งตายหมายฆ่าต่อหน้าพระพรหม"¹

"เงียบเหงาเศร้าโศกเหมือนโลกโหดร้าย
ช่างเห็นความตายเสียเคราะห์เหมาะสม
ชีวิตตรงคำต่องมาจ่อมจม
เช่นความโง่งมขมขลาดหวาดกลัว"²

"ชีวิตคนเมืองเป็นเครื่องเซ่นวัก
คนโทษโหดนักมักใหญ่ใจชั่ว
ง่าเงื่อเหนื่อเราเหมือนงามีดม้าว
คอยขย่มข่มหัวคนทั่วแผ่นดิน"¹

"ตามจับดับโหดอย่าโปรดปล่อยว่าง
หันรีหันขวางหลงทางเสียสิ้น
เงื่อง่าช้าไปอาจไม่ได้กิน
ไซ่มองหมายหมิ่นกลิ่นแพะแวงเวียน"²

"ยากสาวกล่าวโทษคนโหดเงินหนา
ง้างได้ทุกคราตำรามีเขียน
จับแพะโจ่งจั่งแค่สั่งนั่งเทียบ
จับแบบแนบเนียนเขียนบทให้แพะ"¹

"ข่าวว่าน่าหวั่นลือกันไปทั่ว
คนร้ายหมายตัวไม่กลัวเลยแหละ
ขามชาติมาครายคนตายเยอะแยะ
ขีดข้องตองแต่จับแพะแกะรอย"²

"ข้าวลือข้าวหลอกข้าวออกข้าวอ้าง
ตามลวงตามกลางตามสร้างชาวปล่อย

คนผิดคนพาลมีฐานสูงลอย
แหงนคอรอคอยมีค้อยเห็นตัว"¹

"อำนาจคาดโทษช่างโฉดโหดเหี้ยม
มุ่งหวังสั่งเชือดถึงตายหมายหัว
กรรมใดใครก่อจงร้อรับชำระ
ตาไม่มีคิ้วรู้ทั่ว...ตัวการ"²

1.Parinya In-udom

2.Prayad Pantasri

อิบุคหวงแห่งรัก

"เพียงรู้สึกด้วยใจพิไลพิลาส
สุดสะอาดในคำนี้ซึ่งล้นเอ่อ
ช้วนนาที่ที่ตระหนักรักล้ำเลอ
นนานเสมอรักกันนิรันดร"¹

"ซาบซึ่งจิตชิดชมภิรมย์รื่น
อยากหยุดคืนและวันไว้นั้นก่อน
ให้รักคงคุณค่าสถาพร
หยุดโคจรจักรวาลลี้มหวานรัก"²

"รักหมดจดสดใสในรู้สึก
ด้วยสำนึกใฝ่ฝันอันตระหนักรัก
รักไม่มีข้อแม้ แค่ใจรักดี
แต่แน่นหนักทนทานปานศิลา"¹

"ปรารถนาเธออยู่คู่เคียงขวัญ
ทุกวาร์วันเข้าเย็นได้เห็นหน้า
ช่วงชีวิตแห่งรักปักตรึงตรา
ได้เพียงเก็บรักษาไว้ในใจ" ³

"เก็บรักงามยามรักสลักจิต
เก็บรักมิตรสนิทแนบแอบชิดใกล้
เก็บรักหวานวานวันผ่านผันไป
แต่หทัยเฝ่ฝั้นทุกวันวาร

"หวังแห่งรัก" ถักทอลออ่อน
พลิ้วอักษรอ่อนคำระบำหวาน
ทุกขัศไศกชมชมชื่นสุขชื่นบาน
ร้อยตำนานจารจรรักหมัดใจ" ²

1. Parinya In-udom
2. Prayad Pantasri
3. กัลปพฤกษ์ มข.

อาวรณ์ถวิล 2

"อยากจะเอยอยากอ้างต่างต่างว่า
วันเวลาที่ล่วงอยากทวงถึง
คนอยู่ไกลใจลอยคอยคำนึง
สักวันหนึ่งจะข้ามฟ้ามาหากัน

จงเชื่อมั่นกันและกันอย่าหวั่นไหว
จงเชื่อใจในรักทอถักฝัน
จงเชื่อใจใช้พร้าแควร้าฟัน
แต่ใจฉั่นแน่แท้คอยแควร์เธอ" ⁴

"แควร์ทุกความรู้สึกที่นึกถึง
คอยคำนึงถามไถ่หวังใยเสมอ
ความเป็นน้องเป็นพี่ที่พบเจอ
คำล้าเลอเกินเทียบใดเปรียบปาน"¹

"มนต์อักษรกลอนลิขิตประดิษฐ์ประดับ
ลวงงามสรรพชวนจิตคิดใคร่อ่าน
มากด้วยรสบทกวีที่สะคราญ
หลงกลอนกานท์เมื่อได้ยลมนตร์รอยกรอง"²

"หากคำใดในวลีมีมนต์ขลัง
อยากจะหวังวานมนต์ดลใจพ้อง
ให้รู้สึกรักหลงวรรณคดีทอง
จนอยากลองเรียงร้อยกรองถ้อยคำ"¹

"โปรดจารจดบทกลอนอันอ่อนหวาน
ให้ลูกหลานได้ศึกษาพาชื่นฉ่ำ
โปรดสืบสานโดยแสดงแต่งลำนำ
ที่งามล้ำเป็นแบบอย่างทางกวี"²

"คงอยู่ไกลเกินกว่าความสามารถ
แห่งคนขาดวิชารับหน้าที่
ยังคงพยายามตามเกิดมี
ร้อยวลีเรียงเล่นใช้เป็นงาน"¹

"มนต์อักษรสรวงสวรรค์วรรณศิลป์
มนตร์ระรินรายลำน้า...ทิพย์คำหวาน
มนต์พิณพาทย์แผ่วดังแว่วกังวาน
มนต์กลอนกานท์ประทับใจไม่รู้ลืม"³

"มาดหมายมนต์คำร้อยค้อยบรรสาน*
ตั้งอ้อยตาลหวานลิ้นมิสิ้นปลื้ม
ราวกับการทอผ้ายังคาฟืม
ใช้การยืมเพียงระยะเพื่อจะคืน

จงหวานติดจิตใจไปตลอด
จนใจจอตติดหน้บทั้งหลับตื่น
มนต์กลอนกานท่หวานขลังและยังยืน
แม่มนต์หมื่นแสนขลังยังไม่เทียม" ¹

*(เชื่อม,ผูกไว้)

- 1.Parinya In-udom
- 2.Manas Suwannahong
- 3.เพด็จ บุกุญหนุณ
- 4.Ying Pha

สมบัติกวีดี

เมื่อเริ่มหัดขีดสนจนต่อกตอย
เพราะไม่ค่อยอุดมทรัพย์สมบัติ
ทั้งความคิดความรู้ดูอัศจรรย์
ในการจัดเรียงถ้อยร้อยกาพย์กานท์

อยากค้นหาสมบัติกวีซึ่งดีเด่น
เพื่อใช้เช่นเศรษฐกิจมีหลักฐาน
มาสร้างเสียงไพเราะเหมาะกบงาน
ใจความปานเปี่ยมสุขขุมนุ่มกลมกลื่น

จึงลงมือค้นหาหาความรู้
ที่ควรคู่ใจเขียนไหลลื่น
กอประกายความฝันทุกวันคืน
เป็นเครื่องมือถ้อยอื่น ณ ฝันใจ

นิรมิตภาพเกินกว่าที่ตาเห็น
ฝึกคิดเป็นภาพเกินหุ้รับรู้ได้
ดุจดังवादเมืองแมนอันแสนไกล
ดังลงไปใต้สมุทรสุดท้องธาร

*ยามเขียนทอดน้ำใจลงไปด้วย
เพื่อใช้ช่วยเน้นอารมณ์ขมหรือหวาน
ความรู้สึกทั้งหมดยามจดจาร
ตั้งวิญญาณตนเป็นเช่นนั้นจริง*

แปลความนึกด้วยคำไทยอันไพเราะ
เสียงเสนาะสื่อความนัยตรงใจยิ่ง
ถูกต้องตามแบบอย่างใช้อ่างอิง
แต่เศรษฐกิจทั้งสมบัติก็ดกอนเกลื่อ

กำลังใจ

"รางวัลไร้รูปร่าง
วรรณศิลป์จินตนา
ผู้มอบจงใจมอบ
ผู้รับโปรดรับไว้
รจนามาลัยมอบ
เกินค่าสุมาลี
คุณคามาลัยค่า
เจิมกวีนิรนาม
มาลัยอักษรา
เลอล้ำความสำคัญ
จึงขวัญที่พูนเพิ่ม
เพิ่มเกษมและเปรมปรีดี

มอบให้อย่างคนรู้ค่า
แทนบุปผาหรือมาลัย
เพราะชื่นชอบ ชอบด้วยใจ
กำลังใจสร้างกวี"¹
ผู้รับชอบลอบยินดี
ประจรรอยเป็นสร้อยงาม
แสนดีมีด้าชื่นฉ่ำหวาน
ดุจเผติมเฉลิมขวัญ
เจตนามาก้านัล
ด้วยน้ำใจและไมตรี
จะต่อเติมเฉลิมศรี
ยามเรียงร้อยสร้อยคำกรอง"²

1. ธรณี อินทนิล

2. Parinya In-udom

มิตรภาพ

"สายน้ำโขงเชื่อมใจให้น้องพี่
สร้างวิถีผูกพันที่สรรค์สร้าง
ยามโขงล้นไหลหลังแว่วส่งนาง
อย่าลืมหาดเคยเที่ยวเลาะเกาะแก่งเต็ม" ²

"จะไม่ลืมเลือนแหล่ง"แก่ง" เคยเกาะ
เคยลัดเลาะเลียบโขงโยงใยเพิ่ม
นั่งดูน้ำในภาพวาบไหวเต็ม
หัวใจเริ่มแว่วย่าเพลงคร่ำครวญ" ¹

"ริมฝั่งน้ำย่าแลงก่อนแสงลับ
เมฆขยับเขยื้อนเหมือนปั่นป่วน
ดูจะงอคนดีคอยชี้ชวน
ให้ลมหวานคืนกลับมาริมท่าน้ำ" ²

"ขอฝากเพียงคำกลอนอ่อนอวยสร้อย
แทนคำรอยจากดวงมานที่หวานฉ่ำ
ที่หอมหวานปานอวยทุกถ้อยคำ
วานลมนำคำกรองลอยล่องมา" ¹

"ฝากสายลมส่งคำย้าว่าหวัง
ทะเลลวงเมฆเทาผ่านภูผา
ให้รู้ว่าเยื่อใยในแหวงตา
ยังศรัทธาเรียงร้อยถ้อยสุนทร" ²

"ฝากหัวใจไมตรีจิตมิตรภาพ
อันเอิบอาบเจตนามาออกอ่อน
ให้คนรับเสนาหาคำว่าวอน
อย่าลืมรักคนเขียนกลอนอ่อนละมุน" ¹

"รับหัวใจคนอ่อนแอมัวอนคำ
มาตอกย้าไว้เจือพร้อมเกือหนุ่น
มีสายใยแห่งค่านัยไว้เป็นทุน
รักหอมกรุ่นเช่นฝันมิฝันแปร" ²

"เหมือนได้รักลอยลมชมจนอิม
ก็บรอยยิ้มหวานแฉ่งเหงือกแดงแจ
จะเก็บไว้ประทับกับดวงแด
ยามท้อแท้อาณอีกที่ยังมียิ้ม" ¹

"จะเก็บคำฉ่ำจิตจากมิตรหนึ่ง
ที่ตราตรึงทำให้หัวใจอิม
ดูจความหวานไทยไทยในปลากริม
หัวใจปริ่มอิมฤดูดึนะพีญา" ²

1. ปริญา อินทร์อุดม

2. กมลชน กรวยทอง

เขียนถึงดาว : ตุลาคม 2558